

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 71 - 25 Kuruş

21 - Eylül - Çarşamba - 1949

AŞKIN ZAFERİ

KONTES NE-
DEN ELİMDEN
POL'Ü ALMAK
İSTİYORSUNUZ.
BANA ACIMİYOR
MUSUNUZ?

YAKTIYLE BANA DA
KİMSE ACIMADI

16/1

BAŞKALARININ GÜNAHINI
BEN Mİ ÇEKEYİM? BENİM
BUNDA NE SUÇUM VAR...
DÜŞÜNÜN BİR KERE... BEN
POL İLE ÇOK MES'UTTUM.
SİZ HERŞEYİ ALTÜST ET-
TİNİZ.

BEN POL'E MUH-
TACIM. BENİ AVRUPA
YA GÖTÜRECEK. SON-
RA BELKİ DÖNER..

BELKİ Mİ? KONTES MA-
DENKİ BU KADAR KALP.
SİZSİNİZ SİZİNLE ÇARPI-
ŞACAĞIM. POL BENİMDİR.

KARARINIZ
KAT'İ Mİ? ŞİMDİ
POL'ÜN SİZİ NEDEN
BU KADAR ÇOK SEVDİĞİ.
Nİ ANLIYORUM. O BÖYLE
ATEŞLİ KADINLARI SEVİ-
YOR

SİZDEN NEFRET
EDİYORUM

BOŞ LÂFLARI BIRA-
KIN DA POL'ÜN
NEREYE GİTTİĞİ.
Nİ SÖYLEYİN

BİR MAKİNELİ TÜFEK ATEŞİ SİBİLLANIN SÖZ-
LERİNİ KESTİ

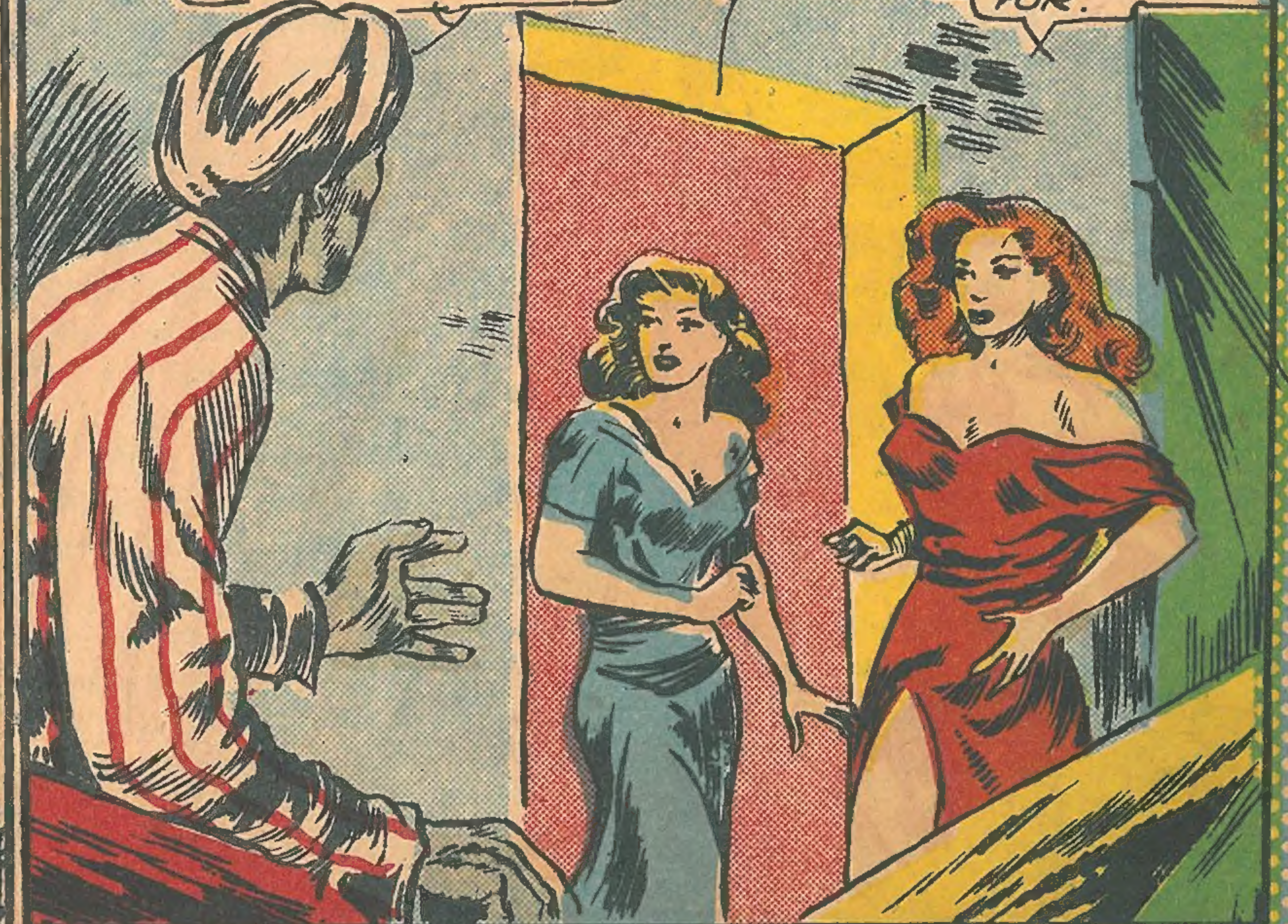
MAHVOLDUK.. DÜŞ.
MANLARIMIZ TAKVİYE
KUWVETİ ALDILAR

ALLAHIM
NE OLUYOR?

ÖYLEYSE SAVAŞ
YENİDEN BAŞLI-
YOR.

PEKİ.. BEN ONU YİNE BULURUM.
FAKAT UNUTMAYIN Kİ
GÜTÜN FELÂKET-
LERİN MES'ULÜ
SİZ OLACAKSINIZ
BEN..

ASLA!

KÖPRÜDEN ATILMIŞ OLAN MİHRACE KUVVETLERİ BAŞLARINDA BİZZAT MİHRACE OLDUĞU HALDE KÖPRÜYE DOĞRU İLERLEMENDE OLAN MUHAFIZLARLA BİRLEŞTİLER.

KENDİNİZİ KORU. KORKMA..EL-YUNUZ KUDRETLİ EFENDİM. ONLAR DA ATEŞ EDİYORLAR.

KORKMA..EL-LERİNDEKİ SİLÂHLAR ÇOK ESKİ..

MAKİNELİ TÜFEK MERMİLERİ AVLUYU TARAĞINDAN İKİ KADIN DIŞARI ÇIKAMADILAR.

HALİMİZ NE OLACAK KAÇAMIYACAK MIYIZ?

KAPANA GİRDİK İKİ CEYLAN GİBİ BİZİ YAKALIYACAKLAR

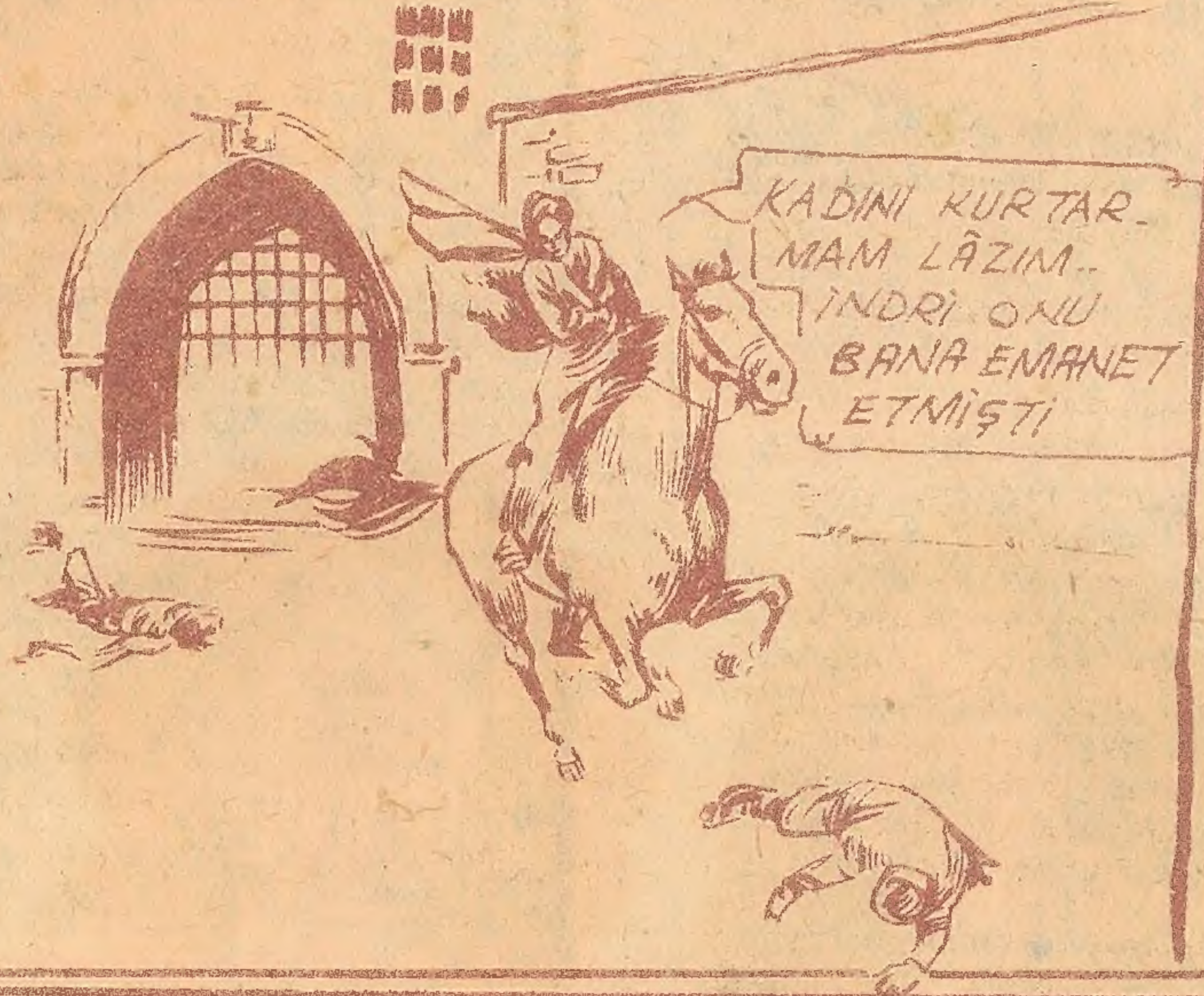

ACABA KADIN NEREDE?

HÖCREDE KALDI MÜTEMADİ. YEN AVLUYA ATEŞ EDİYORLAR

İNDİRİNİN A. DAMLARI NİHAyet GERİ ÇEKİLMEK ZORUNDA KALDILAR.

KADINI KURTARMAM LÂZİM. İNDİRİ ONU BANA EMANET ETMİŞTİ

FAKAT YAYLI ATEŞ NARU'NUN TEŞEBBÜSÜNÜ YARIDA BIRAKTI.

AZ SONRA ATEŞ KESİLİNCE

TA KENDİSİ..

HELE BAK. FIRTINADAN SONRA GÜVERCİN AVLANMAZ DİYERİM SÖYLEMİŞ.

MİHRACE

ARKASIVAR

Rüzgâr Gibi

Nakleden: N. Yeğınobalı

Mrs. Hackett onu yatağın üzerine uzanmış ağırlar buldu. Eşikte durarak,

— «Senden şeker istemeğe gelmişim, Sylvia» dedi. «Kıyıcı bulunca içeri girdim. Neyin var, kızım?»

Sylvia doğruldu ve gözlerini kuruladı. Elbisesi buruşmuş ve siyah saçları dağılmıştı. Titrek bir sesle,

— «Hoş geldin, Mrs. Hackett, bir şeyim yok» dedi.

Mrs. Hackett burnunu kıvırdı. «Sen onu babanın külâhına anlat, kızım. Hem ben senin derdini biliyorum. Chip Canton'a gitmek istiyor diye ağlıyorsun, değil mi?»

Sylvia gözüne giren siyah buklelerini öfkeyle arkaya itti. «Oradan oraya sürüklene sürüklene artık usandım!» dedi. «Hiçbir yere yerleşemiyoruz!»

Mrs. Hackett bilgiç bilgiç başını salladı. «Gençlerin gönlü rüzgâr gibidir, oradan oraya eser, derler. Bu bir şiiirdir, ama dünyanın en doğru lâfıdır. Şükret ki kocanın gönlü kadından kadına esmiyor. Kocana karşı gelmek beyhudedir, kızım. Onu bu huyundan geçiremezsin.»

— «Ama bir kadın evini bilmek ister. Bugün burada, üç ay sonra orada, ne eşyamız var, ne de bir şeyimiz!»

— «İş onun! Bırakıp başka işe girmek istiyorsa karışamazsın ya!»

— «Pekâlâ karışırım! O benim kocamsa ben de onun karısıyım. Hayatlarımız müşterek. Ben onun kölesi değilim ya!»

Mrs. Hackett, «Tabii değilsin!» dedi. «Ama elinden ne gelir?»

Sylvia başını eğdi ve, «Bilmiyorum» diye hıçkırdı.

Mrs. Hackett güldü. «Tabii bilmezsin ya! Daha şu kadarcık çocuksun. Böyle kocaları idare etmenin çaresi pek kolaydır, kızım. Ama insan bu basit çareyi öğreninceye kadar yirmi sene geçer, o zamana kadar da iş işten geçmiş olur. Ancak başına aynı dert gel-

miş olan birini bulur da ondan akıl danışsın kocanın bu huyuna hemen çare bulabilirsin.»

Sylvia dertli dertli omuz silkti. «Böyle bir kadın nereden bulayım? Hepiniz durmuş oturmuş kadınlarsınız. Kocalarınız kaç senedir aynı işte çalışan kimseler.»

— «Öylesine öyle, ama ondan önce ne olduklarını biliyor musun? Meselâ benimkini al!»

Sylvia hayretle kadının yüzüne baktı. «Yani Mr. Hackett.. Yoksa Mr. Hachette mi?»

Mrs. Hackett başını dertli dertli salladı. «Ne diyorsun! Daha beş on sene evveline kadar cıva gibi bir şeydi. Bir yerde altı aydan fazla kalmak ona ölüm gelirdi. Gençlerin gönlü rüzgâr gibidir, anladık ama, bu kadar esene de artık fırtına derler! Bana sorarsan oradan oraya gitmek hevesi bir nevi tembelliktir, o kadar! Ama benimki bu şehirde demir attı. Hamdolsun senelerdir aynı yerdeyiz.

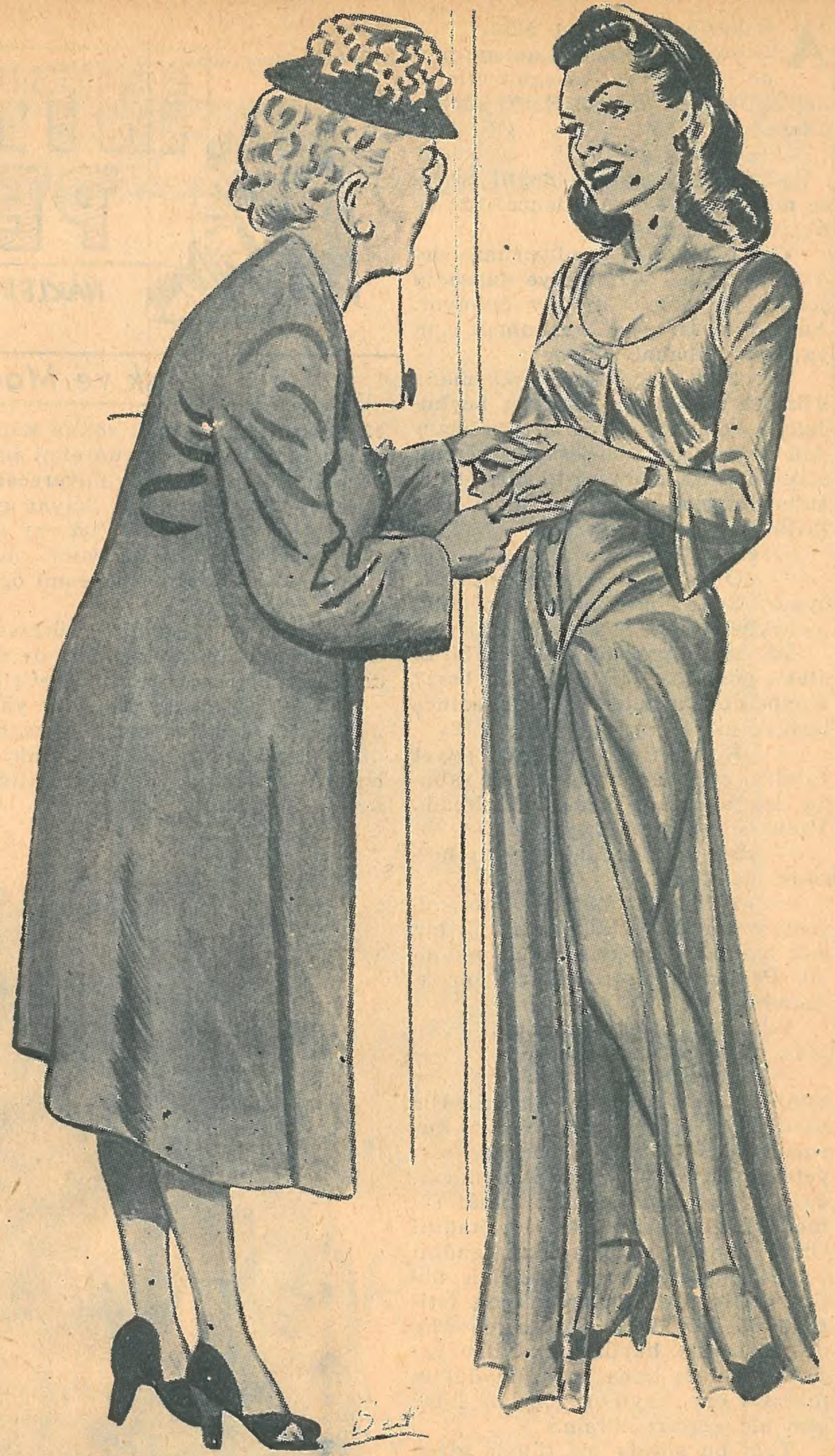
Sylvia heyecanla, «Nasıl oldu?» diye sordu. «Kuzum, Mrs. Hackett, anlat bana nasıl oldu.»

— «Vallahi, Sylvia, dediğim gibi pek basit bir çaredir. Belki mühimsemiyeceksin, ama Mr. Hackett'e iyi geldi.»

— «Nedir bu çare?»

— «Oturdüğümüz yerlerden bıkip da yeni bir yere gitmeğe kalktım mı ben de senin gibi ağırdım, sızıldım, ama gene de giderdim, Sylvia. Derken bir gün bir hiyle düşündüm. Seninki gene pirlenmişti. Ben dedim ki: «Kocacığım, başka şehre gidip yerleşmezden evvel seninle şöyle başbaşa bir seyahate çıkalım!» Seyahat lâfını duyunca hayır der mi?? İki, üç hafta oradan oraya gezdik. Ama nasıl gezmeye! Adam helâk oldu. Evimize dönünce bir sene başka yere gitmek lâfını ağzına almadı!»

Sylvia şüpheli şüpheli, «Vallahi çıkıp gezmesini okadar seviyor ki ne yapsam bıktıramam zannediyorum!» dedi.

Mrs. Hackett, ertesi sabah aldığı şekeri geri vermek bahanesile damladı.

— «Belki de bıktıramazsın. Ama bir kere dene. Bir otomobil kiralarsın. Bir hafta anasından emdiği sütü burnundan getirirsin. Sonra bakalım netice ne olacak.»

— «Ya seyahate çıkmak istemezse?»

— «Dönüşte Canton'a gitmeğe razı olduğunu söyle, seni memnun etmek için her dediğini yapar..»

Böylece Chip ve Sylvia bir otomobil kiraladılar ve altı gün içinde sekiz şehir dolaştılar. Sylvia her sabah gün doğarken yola çıkmalarında ısrar ediyordu. Pek az duraklama yaparak gece geç vaktlere kadar geziyorlardı. Sylvia hocasına durmadan sıcak sandviç, gazoz, kahve içiriyordu. Yola çıktıklarının üçüncü günü gencin gözlerinde donuk ve sersem bir ifade belirmeğe başladı. Bu basit çarenin sahiden de bu kadar faydalı olduğunu gören Sylvia hem şaşırды, hem sevindi.

Altı gün sonra evlerine döndüler.

Mrs. Hackett ertesi sabah ödünc aldığı şekeri geri vermek bahanesiyle damladı.

— «Ee, ne oldu?» diye sordu.

Sylvia, «Bu sabah işine döndü» dedi. Sesinde küskün bir eda vardı. «Canton bahsini açmadı bile!»

— «Tabii! ya evine dönünce ne

dedi? Evimi tekrar görmem beni bu kadar memnun edeceğini tahmin etmezdim, dedi. Değil mi?»

Sylvia dalgın dalgın başını salladı. «Evet»

— «Şimdi bir ay evden dışarı, sinemaya bile gitmek istemez. Dedim ben sana. Gençlerin gönlü rüzgâr gibidir. Ama rüzgâr da hiç belli olmaz. Bir an eser, bir an durur.» Şekeri masanın üzerine koydu, sonra Sylvia'ya baktı. «Ama biraz neşesiz görünüyorsun, kızım. Yoruldun galiba.»

Sylvia çenesini ellerinin arasına aldı ve içini çekti. «Bu kasabadan bıktım artık. Düşünüyordum da... Dün döndüğümüz zaman kasaba gözüme pek durgun, pek sönük göründü. Daha gencim. Gezmek, çeşit çeşit yerler görmek istiyorum. Bütün ömrümü bu deliğe tıkalıp kalmakla mı geçireceğim? Ne hayat var, ne eğlence. Hep.. hep.. Ne bileyim, düşünüyordum, işte.»

Mrs. Hackett kaşlarını kaldıracak ona baktı, sonra soğuk ve ters bir sesle, «Sen yorulmuşsun, kızım» dedi. Hakkın da var ya o yolculuk insanı —»

Sylvia başını kaldırdı. Gözleri parıl parıl yanıyordu. «Ama hiç yorgun değilim ki!» diye cevap verdi. «Fevkalâde bir vakit geçir-dim!»

HAFTA HAFTA HAFTA HAFTA HAFTA HAFTA HAFTA

EN GÜZEL MECMUA

Aktüalite
Cazip yazılar
Nefis hikâyeler
Röportajlar
Romanlar

Dünya basınından seçme, en güzel makaleler ve zarif bir sunuş.

A — «Otomobil sürer, en son moda eğlence ve mesguliyetlerin hepsini hemen kavrar. Şarkı söyler, danseder.»

— «Annem gibi.»

— «Yok, yok, öyle değil! Sadece menfaate verilen eğlencelerde ve hususi toplantılarda.»

Vilâ ağır, ağır, «Anlıyorum,» dedi. «İnsan lâf olsun diye dansedip şarkı söylerse bir şey olmuyor. Ama aynı işi para kazanmak için yapınca kabahat oluyor.»

Mr. Nort hiç sesini çıkarmadı. Vilâ ile münakaşa etmenin beyhudedeliğini çoktan öğrenmişti. Kızın dağ suları gibi serbest ve berrak olan mantığı cemiyet hayatı etiketinin karmakarışık kokteylini bir türlü kabul edemiyordu.

— «Ya Vernon ne yapar?»

— «O da otomobil sürer, golf oynar. Sonra müthiş bir iskambil meraklısıdır.»

İskambil lâfını duyan Vilâ biraz alâka gösterdi. «İyi oynar mı bari? Kaybetmesi nasıldır? Kaybedince terbiyesini bozup sinirlenir mi?»

— «Katiyen o cihetten gayet takdire şayandır... Henüz ne sahada işe atılacağı kararlaştırılmadı. Üniversiteyi yeni bitirdi de.»

— «Bir de Mr. Halsted var herhalde, değil mi?»

— «Tabii. Bir sigorta kumpanyasının birinci müdür muavini, bir çok banka ve şirketlerin de müdürü. Pek meşgul ve nüfuzlu bir adamdır.»

Vilâ hiç umursamadan, «Ya Mrs. Halsted?» diye sordu.

— «Muhitinin en çalışkan ve sevilen kadınlarından biridir. Bir sürü hayır cemiyetinin reisi ve kurucusudur. Bununla beraber sosyete hayatının en gözde kadınlarından biri olmayı da asla ihmâl etmez. Hasılı harikulâde bir kadın! Onun yanına gittiğin için kendini talihli addedebilirsin. İnşallah bütün dediklerini dinlersen çok istifade edersin. Bak seni evine alıp yetiştirmekle büyük bir iyilik yapıyor. Sen de buna karşı duyduğun minneti ona kayıtsız şartsız itaat etmekle gösterebilirsin.»

Tam bu sırada bir tünele giren trenin tangirtisi Vilânın cevap vermesine mâni oldu. New York istasyonuna gelmişlerdi. Vilâ gene ortaklıktan kayboldu. Hem bu sefer bundan evvelki seferlerde olduğu gibi hemen dönmedi. Okadar gecikti ki biçare Mr. Nort adama kıllı endişelenmeğe başladı. En nihayet genç kız çıkageldi. Biraz nefes nefese kalmıştı, ama gayet sakindi. Mr. Nort asabiyetle,

— «Nerelerdeydin, Allahşkına?» diye sordu. «Sana kaç defa söyledim, indiğimiz zaman yanımdan ayrılma sonra kaybolursun diye.»

— «Ama ben sizin nerede olduğunuzu biliyordum. Onun için kaybolmadım. Yapacak bir işim vardı.»

— «Arkadaşlarına telgraf mı çektin? Bu iş biraz sonraya kalsa olmaz mıydı??»

Vilâ hem pişmanlık hem de ihtar ifade eden bir sesle, «Sizi üzümse kusuruma bakmayın, Mr. Nort,» dedi. Ama ömrümce başı boş gezmeye öyle alıştım ki artık zincire vurulduğumu unutuveriyorum işte.»

Mr. Nort kendi aksiliğine kızdı ve üzüldü. Dağ başından indirilen bir dişi kaplanın hemen bir ev kedisi haline girivermesi kolay iş miydi? Kız hayatındaki bu muazzam değişikliğe, kendi tabiriyle «zincire vurulmasına» hâlâ alışmamıştı, tabii. Her neyse, şükür ki seyahatin sonuna gelmişlerdi, artık Kendilerini bekliyen hususî arabaya doğru ilerlediler.

Halsted'lerin şoförü Sezar Mis Moris'e fiyakalı bir selâm çaktı, Mis Moris de buna candan ve parlak bir gülüşle cevap verdi. Mr.

Aşk ve Macera Romanı: 11

Nort onu hemen içeri sokup kapıyı kapamasaydı kız şoförün elini sıkıp derhal ahabplığa koyuluvarecekti. Otomobil asfalt yolda kayar gibi ilerlemeğe başlayınca Vilâ saf saf,

— «İyi çocuğa benziyor» dedi.

«Acaba bana araba sürmesini öğretir mi dersiniz?»

— «Senin otomobil sürmesini öğrenmen münasip görülür de ona da emir verilirse, tabii öğretir.»

Vilâ Mr. Nort'un şöyle bir yüzüne baktı, ama hiç sesini çıkarmadı. Maamafih bu sükunet hiç de hayırlı bir mâna ifade etmediğini zavallı davavekili anladı.

kadar istifade edelim, değil mi?»

Kadın hayretler içinde kaldı ve sual sorar gibi avukata döndü. Mr. Nort sadece omuzlarını silkti. Mrs. Halsted kendini toparlayarak,

— «Mason, bizi genç akrabamıza kavuşturduğün için sana nekadarkavuşturduğün için sana nekadarteşekkür etsek azdır» dedi. «Yemeğe bizdesin, değil mi?»

— «Teşekkür ederim ama kalamıyacağım. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse bu seyahat beni epeyi yordu. Ripley'e söyle, ben onu yarın görürüm.» Vilâ'ya döndü ve, «Hoşça kal, kızım. Dediklerimi aklında tutmağa çalış» diyerek di-

«Demek küçük akrabamız bu, ha!.»

şarı çıktı. Mrs. Halsted de Vilâ'yı yatak odasına götürdü.

Vilâ şaşkın gözlerle salonu tetkik etti. Möble fildişi ve donuk altın renginde, duvarlarla zemin ise yumuşak maviydi. Köşelerde, masa ve sehpa üzerlerinde hafif gül rengi ışıklar yanıyordu. Vilâ salonun mükelleflğine pek şaşmamıştı. Orası ne de olsa salondur. Ama bu bebek odasına benzer süslü ve kalabalık odada oturmak, yatıp kalkmak akıl alacak şey değildi. Maamafih Mrs. Halsted burasının ona ait olduğunu söylemişti. Onun için o da bu odayı istediği hale sokmakta serbestti, herhalde. Yarım saat sonra Halsted'lerin orta hizmetçisi Ketî Mrs. Halsted'in kapısını çaldı. Kızcağız ağlamaklı olmuştu.

— «Affedersiniz, hanımefendi, küçük hanım, yani Mis Moris odasındaki yastıkların yarısını kaldırdı. Karyolasını pencerenin dibine itti, eşyaları da duvarlara dayadı. Perdelerle yastıkları kaldırayım diye bana verdi. Ben de önce size bir

şey söylemeyi münâip gördüm.»

Mrs. Halsted hemen kapıya doğru ilerledi. Sonra dudaklarını kısarak durdu.

— «Şimdilik Mis Moris'in verdiklerini kaldır, Ketî. Ben küçük hanımla sonra konuşurum.»

Hizmetçi kız çekildikten sonra Mrs. Halsted oturdu ve düşünmeğe koyuldu. İstikbalden endişe etmeğe başlamıştı.

Yarattığı heyecandan tamamen bihaber olan Vilâ ise önce biraz dinlendi. Sonra akşama doğru kalktı. Vilâ'nın bir tek fantezi elbisesi vardı. Bu hazır alınma, ince siyah bir elbiseydi ve Limasito'dayken kızın gözüne pek mükellef, pek lüks görünmüştü. Ama hizmetçi yemeğin hazır olduğunu haber verip de Vilâ aşağıya indiği zaman, gördüğü şaşıla manzara karşısında âdetâ afalladı. Tavandan kristal avizeler sarkıyor ve sofrâ, üzerindeki porselen takımlar ve billür kadehler de göz kamaştırıyordu.

Pencerenin önünde bir genç kız duruyordu. Sırtına elmas pırıltılı, alâmisema hareli dumandan yapılmışa benzer bir tuvalet giyinmişti. Çıplak kalan omuzları ve boynu kaymak gibi bembeyaz, küçük başını saran kısacık saçlar ise altın rengindeydi. Çini mavisî iri gözleri ve küçük pembe dudaklarıyla da tıpkı bir taş bebeği andırıyordu. Kelebek uçuşunu andıran ahenkli bir yürüyüşle ilerliyerek:

— «Merhaba, hoş geldiniz» dedi. «Siz Vilâ'sınız, değil mi? İnşallah arkadaş oluruz da beraber iyi vakitler geçiririz. Ben sizin kuzininiz Ancelika'yım.»

Ancelika dudaklarıyla Vilâ'nın yanağına dokunurken ağabeyisi Vernon içeri girdi. Uzun boylu, züppe denilecek kadar sık bir gençti. Uzun ince burnu, yeşilimsi gözleri ile bir ilkiyi andırıyor değildi. Vilâ'nın elini sıkarak,

— «Şehrimize hoş geldiniz, sevgili kuzenimiz. İnşallah Meksikadan sonra burasını pek sakın ve durgun bulmazsınız.»

Vilâ, «Son zamanlarda başıma gelenlerden sonra biraz sükûnete ihtiyacım var, zaten» diye cevap verdi.

O sırada Mr. Ripley Halsted odaya girdi. Uzun boylu, kır saçlı bir adamdı. Kızın ellerini kendi iki eli arasına aldı ve hem sert, hem de müşfik gözlerle onun gözlerinin içine baktı.

— «Hoş geldin, kızım. İnşallah özlediğin sükûneti aramızda bulursun. Bizim en büyük arzumuz seni rahat ve mesut görmektir.»

Adamın bakışı, sesindeki, hali tavrındaki bir şey, yalnız kızın ta içine işledi. Vilâ bir an boğazına bir şeyler düğümlendiğini ve gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Onun halinden anlıyan Mr. Halsted bahsi değiştirerek:

— «Herhalde aklıktan ölmüşsündür» dedi. «Benim karnım doğrusu zil çalıyor. Anneniz nerde, çocuklar? Hah, işte geldi. Ben de seni soruyordum, İren.»

Sofraya oturdular. Vilânın içini gizli bir endişe kemiriyordu. Kitap ve mecmualarda, yüksek sosyete sofrasında her yemeğin ayrı çatalla yendiğini okumuştur. Hangi çatal ve kaşığı kullanacağını bilemeyip rezil olmak korkusu zavallı kız perişan ediyordu. Ama neyse ki çatal ve bıçaklar sofraya önceden getirilmemişti. Yemekler dağıtılırken getiriliyordu. Onun için Vilâ bir taraftan yemeğini yerken, öbür taraftan da yeni akrabaları hakkında edindiği kanaatları zihninde derleyip topladı.

Ripley Halsted'i derhal sevmişti. Onda Centilmen Ceof'u andıran sert bir sefkat, bir anlayış sezmişti.

(Devamı 14 üncü sayfada)

TALİHSİZLİK

Nakleden: S. DERMAN

Kuzey Londranın alış veriş merkezi olan Hatton Green'deki gazinolardan birinin üst katındaki büyük pencerenin önüne oturmuşlar, sokağı seyrediyorlardı. Üçü de sağlam ayakkabıya benzemiyordu, hele sabah kahvesi içmeyi itiyad edinen kimselerden olmadıkları besbelliydi ve buna rağmen önlerinde birer fincan kahve duruyordu.

Ötekilerle konuşurken takındığı gururlu tavra bakılırsa, patron Toff Harris'di. Bantam Johnny de başardığı işler göz önüne alınınca ondan pek aşağı kalmazdı. Fred ise, eniştesi Toff'un söylediklerine göre emeklemeğe başladığı günden beri onun yanında çalışıyordu ve kaldırımın kenarında duran herhangi bir otomobili harekete geçirmek hususundaki kabiliyeti hakikaten methedilmeye değerdi.

Harris, gözlerini pencereden ayırmadan sordu: «Saat kaç?»

Bantam: «Bir dakika kaldı» diye cevap verdi.

«Dikkat edin öyleyse. Tam on bir buçukta orada olacaktır.»

Fred: «İyi ama, ya şurada duran polis otomobilini ne yapacağız?» diye söze karışacak oldu, fakat Toff haykırarak lâfını ağzına tıkadı:

«Gevezeliği bırak ve gözlerini yoldan ayırma. İşte bakın, karşıdan gelen gözlüklü ve eli çantalı adamı görüyor musunuz, Doğu İnşaat Şirketinin mutemedi olan bu centilmen şimdi doğruca bankaya girecek ve biraz sonra da çantasında tam on bin sterling olduğu halde oradan ayrılacaktır.» Ve sonra Johnny'ye dönüp sırtarak ilâve etti. «Bu paraların cebimize gireceğini düşünmek pek zevkli oluyor doğrusu..»

Tam o sırada Fred atıldı: «Fakat otomobil de onu takip ediyor.»

Toff onun korkaklığına içerlemişti, okkalı bir küfür savurduktan sonra izah etmeye başladı.

«Otomobil bugün onun peşisıra gidiyor ama, her zaman bu böyle olmayacak ki. Hem biz işimizi bugün göreceğiz değiliz zaten. Şimdi beni iyi dinleyin. Adamı Tufton

sokağındaki fabrikanın duvarının önünden gevireceksiniz. İşçiler saat on ikide paydos ettikleri için o yolda sizden başka hiç kimse bulunmayacak. Johnny çantayı kaptıktan sonra Fred'n kullandığı otomobile atlayıp sırta kadem basacaksınız. Ben sizi saat on ikide Fred'in dükkânında beklerim.»

Fred: «Hangi otomobil?» diye sordu.

«Sersem herif, hangisi olacak, araklıyacağın otomobil tabii.»

Fred bu plândan pek hoşlanmıyşa benzemiyordu.

«Polis otomobili ne olacak?»

Toff, kayınbiraderinin yüzüne istihkarla baktı; «Siz bunları yaparken ben armut mu toplayacağım zannettin yoksa? Gelecek pazartesi sabahı, mutemet banaya irerken otomobil orada olmayacak diyorum, o kadar.»

Polis memuru Garret, High Street'de kumaşçı Evans Bros'un dükkânının önündeki otomobilin direksiyonunda oturuyordu. Yanında da müfettiş Mathews vardı. Günlerden pazartesiydi ve saat on biri yirmi geçiyordu. At yarışlarında bir hayli para kaybetmiş olan Garret'in yüzü asıktı. Mathews ise her pazartesi buraya gelip Doğu İnşaat Şirketinin mutemedine muhafızlık etmekten bıkmıştı artık. Canı bir an evvel bu gürültülü yerden uzaklaşmak istiyordu.

Tam o sırada gözüne, yolun karşı tarafındaki tütüncünün önünde duran ve endişeli nazarlarla etrafını kolaçan eden ürkek tavırlı bir adam ilişti ve birdenbire onu tanıyarak avucundaki gazeteyi buruşturdu.

«Toff Harris'e bak, Garret? Gene yarım dolarlık sahte paraları sürmeye çalışıyor mutlaka.»

Mathews bunları söylerken çabucak dükkâna girip çıkan Harris de hızlı hızlı yürümeye başlamıştı. O arada önünden bir otobüs geçti ve maruf sabıkalı kaşla göz arasında ortadan kayboluverdi.

Müfettiş: «Otobüse atladı; diye bağırdı. Hemen onu takibet.»

«Mutemedi kendi başına mı bırakacağız?»

«Yüzünü şeytan görsün onun. Sen dediğimi yap.»

Uzun boylu yol almalarına lüzum kalmadı, zira Toff'un birkaç yüz metre ötedeki bir başka tütüncü dükkânının önünde durduğunu görmüşlerdi. Harris biraz önceki

SİNEMA

Jane Russell

Hayatı

Jane Russell'in yaşı sütüdyosu tarafından bir sır gibi saklanmaktadır. Bununla beraber onun otuz sularında bir genç hanım olduğunu tahmin edebiliriz. Jane orta mektebi bitirdikten sonra hayata bir doktorun kâtibesi olarak atıldı.

Fakat o hayatta daha başka şeyler yapmak, parlamak, yükselmek istiyordu. Artist olmağa karar verdi. Para kazanmak için bir fotoğrafçıya modellik emeğe başladı. Bir yıldız ajansı onu gördü ve okadar beğendi ki hemen prodüktör Howard Hughes'e takdim etti.

Filmleri

Hughes Jane'yi angaje etti ve ona meşhur the Outlaw - Kanun Harici filmindeki gangster sevgilisi rolünü verdi. Jane bu filmde açık saçık bluzlar giyiyordu. Film de açıkça bir şeydi. Sansür tarafından yasak edildi. Jane bundan sonra zayıf bir filmde oynadı ve tam yedi sene hiç film çevirmedi. Son zamanlarda Bob Hope ile Soluk Surat isimli bir komedide oynadı. Sonra Calamity Jane isimli kovboy filminde baş rolü aldı.

Hususiyetleri

Güzel Jane, Hollywood'a ilk geldiği zamanlar prodüktörü Howard Hughes'le ateşli bir aşk macerası yaşamıştı. Herber onların nişanlandıklarını, evlendiklerini söylüyordu. Fakat sonunda bu dedikodulardan bir şey çıkmadı. Jane orta mektepten beri tanıdığı atlet Bob Waterfield'le evlendi. Yedi senedir evli olan karı koca gayet iyi geçinmektedir.

gibi etrafına bakındı ve bir müddet te vitrini seyrettikten sonra içeri girdi

Birdenbire yanında bir ses duvarak irkildi: «Bu kadar sigarayı ne yapacaksın, Toff?» Ve başını çevirince müfettişle yüzyüze geldi.

«Vay, siz misiniz Mr. Mathews. Beni korkuttunuz.»

Müfettiş hiçbir şey söylemeden Harris'in elindeki parayı aldı, parmaklarının arasında çevirerek muayene etti. Hayret, sahte değildi. Merakla sordu:

«Peki ama, niçin sigaraların hepsini aynı dükkândan satın almıyorsun?»

Harris yelek cebinden, üzerine altı tane numara yazılmış bir kâğıt çıkarıp Mathews'e uzattı. Beşinin üstü çizilmişti. «Belki bana güleceksiniz ama dedi. Paketlerin içinden çıkan resimli kartların

kolleksiyonunu yapıyorum. On sekiz numarayı bir türlü bulamadım. Bu yüzden de belki talihim açılır diye sigaraları muhtelif dükkânlardan alıyorum. Anladınız mı şimdi, bay müfettiş?»

«Gene Fred'le berabersin değil mi?»

«Sey... Evet, Mr. Mathews. Müsadenizle ben gideyim artık.» Saat ikiye geliyordu ve biraz sonra Fred'in mağazasında bulunması lâzımdı. Hemen bir otomobile atladı. Çok geçmeden de banknot demetlerinin başına gökmüş olan arkadaşlarının yanındaydı. Beraberce vurgunu üçe taksim etmeye başladılar.

Bir aralık Fred sordu: «Harris, polis otomobilini atlatmak kolay oldu mu bari?»

Toff, tam göğsünü kabartarak (Arkası 14. sayfada)

"Liseler 12 sınıfa çıkarılacak"

«Yabancı dilden imtihan veremiyenler de Üniversiteye kabul edilemeyecek». İşte çocuğunuzun istikbalini yakından ilâkadar eden çok mühim bir haber.. Fakat o kadar üzülmeğe mahal yok.. Zira elinizin altında LinguaFon gibi kıymetli bir vasıta var. Bununla herkes, anadilini veya bir şarkıyı öğrenir gibi yabancı dilleri de kulaktan ve otomatik olarak öğrenmekte, daha önce böyle bir kolaylığın mevcut olmadığına esef etmektedirler. Lûtfen kuponu doldurup yollayın size tam izahat verelim.

İngilizler Böyledir!..

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Mr. Pappas prensip sahibi ve kendi kabuğuna çekilmiş bir adamdı. Bu yüzden de Mr. Bryan'ın Kengington'daki pansiyonunun sakinleri onun çok mağrur olduğunu iddia ederlerdi. Mrs. Bryan'ın evinde yatmak istediği «mes'ut aile» havasına bir türlü intibak edemiyen Pappas, ecnebiydi ama muhitine kendisini maalesef Viyana'dan gelen Hukuk talebesi Mr. Henniker kadar sevdirememişti. Çünkü ne onun kadar neş'eliydi, ne de onun kadar cana yakın.

Hiç kimsenin onu tanımadığı muhakkaktı. Mr. Pappas adı altında dolaşan bu tuhaf adamın asıl isminin Marescu olduğunu ve bütün Avrupa polisinin onun izini takibettiğini taş çatlasa öğrenemezlerdi zaten. Hele İngiltere'ye gelişinin sebebini tahmin etmelerine imkân yoktu.

Mr. Pappas Fransızlarla beraberken neşeli, münakaşacı ve havalı, Almanların yanındayken de ağır başlı ve ahmak görünmesini gayet iyi bilirdi. Böylece birçok milletlerin fertlerine mahsus, nev'i şahsına münhasır hususiyetleri mükemmelen taklit ederek hem kendisine, hem de hesabına çalıştığı kimselere ait gayelerin tahakkukunu kolaylaştırmağa çalışırdı.

Meselâ Burgos'taki Belediye binasını berhava etmek emrini aldığı zaman, plânını İspanyolların kayıtsızlığını hesaba katarak hazırlamıştı. İspanyol nöbetçi binanın zemin katına girip çıkanlara hiç aldırış etmiyordu. Binanın yerinde yellere estikten sona bile kimse sıkı bir tahkikat yapmak lüzumunu hissetmemişti. Esasen Sinyor Carriballa da epey zamandanberi burasının yıkılıp yeniden inşaa edilmesi hususunda ısrar edip durmuyor muydu? Mesele yoktu o halde.

Paris-Berlin Ekspresinin Chavasser köprüsünden gerçekten havaya uçurulması hâdisesi de aynen böyle olmuştu. Halbuki köprü istasyondan tamamen görünüyordu, üzerinde de bir gözcü vardı. Yüksek rütbeli bir memur kıyafetine girmiş olan Mr. Pappas, istasyon şefini, nöbetçinin bir müddet için köprüden uzaklaştırılması hususunda ikna ederek bombayı yerine koyabilmişti.

Mr. Pappas'ın burada takınmak istediği soğuk ve mağrur bir İngiliz Lordu tavrında muvaffak olamaması pek zayıf bir ihtimaldi, zira uzun zamandanberi futbol maçlarına devam ederek, bu suretle İngilizlerin hususiyetlerini pek yakından etüd etmek imkânlarını da bulmuştu. Bu arada ke-tum, çekingen ve yaşlı bir kadın olan pansiyon arkadaşı Mrs. Wills ile de ahablığı ilerletmiş ve kadıncağızın en mahrem aile sırlarına bile vâkıf olarak böylece bu milletin karakteri hakkındaki bilgisini derinleştirmeye çalışmıştı.

Fakat İngilizlerin akıllarına koyduklarını yapmak isteyen dik-kafalı insanlar oluşu Pappas'ın işlerini sekte vuruyordu. Bilhassa yabancıardan emir almak bu adamların hiç hoşuna gitmezdi. Aynı zamanda dürüst kimselerdi de. Meselâ düşürdükleri paranın bir başkası tarafından bulunup kendi-

lerine ifade edildiği hiç de nadir hallerden değildi. Mütecessis olmadıkları gibi hâdiseleri büyük bir soğukkanlılıkla karşılamasını bilirler ve hiçbir şeyi fazla merak etmezlerdi. Hattâ okadar ki, adalarının emniyetini tehdit eden Avrupa'yı yakından tanımak lüzumunu hissetmezler, memleketlerine girip çıkanlara da ehemmiyet vermezlerdi.

İşte bütün bunları gözönünde tutan Pappas, onların soğukkanlılığından ve alâkasızlığından istifada

cağı bütün iş, basit görünüşlü bir kutuya yerleştirilmiş olan bombayı içeri sokarak, ibreyi, infilâk müdetini tayin edecek rakkasın üzerine getirmekten ibarettir. Tam ikinci ilâhi okunurken düğmeye basacak, üç dakika sonra da hastalanmış gibi yaparak kendini dışarıya atacaktı. Budala İngilizler işin içyüzünü farkettileri zaman da Pappas çoktan Okyanusu aşmış olacaktı.

«İçinde kıymetli bir şey olacak! Çok dikkatle yere koyunuz da...»

de ederek plânını tatbik mevkiine koyabilecekti.

Bir Kral ailesinin İngiltereyi ziyarete geleceği gün, Londra'nın büyük kilisesinde hususi bir âyin yapılması kararlaştırılmıştı. Pappas'ın nüfuz sahibi şerikleri merasimde ona da bir yer ayırtmak imkânını buldular. Artık onun yap-

Kiliseyi dolduran kalabalığın arasında bir kaynaşma oldu ve Kral ailesi içeriye girerek yerlerini aldılar. Pappas'ın oturduğu sıra da tam istediği gibiydi. Sağında bir sütun vardı. Etrafindakiler de hep ortadan kalkması lâzımgelen insanlardı. Kimsenin ona aldıracağı yoktu. Kutuyu yazlık pardesüsü-

nün altına saklamış olan Pappas'dan şüphelenmek akıllarından bile geçmiyordu. Pappas dua ediyormuş gibi öne doğru eğildi, elindekini yere bıraktı ve ayağının ucu ile yanında oturan ifadesiz mavi gözlü ve kırmızı burunlu İngilizin altına doğru itiverdi. O ahmağın ise dünyadan haberi yoktu.

Org çalmağa başlayınca herkes ayağa kalktı. Pappas hemen düğmeye basarak yavaşça doğruldu, çatlak sesiyle avaz avaz bağırarak İngilizin önünden, mendiliyle ağzını kapayarak geçti ve soluğu dışarıda aldı. Kiliseden çıkmasıyla, köşeyi dönüp تنها bir sokağa sapması arasında bir dakika bile geçmemişti. Parkın önüne gelince adımlarını seyrekletti. İçerisi, kopacak kıyametten bihaber insanlarla doluydu.

Bombanın patlamasına altmış saniye vardı ve Pappas kopacak müthiş gürültüyü sanki şimdiden işitiyor gibiydi. Kutudaki barut da bütün kiliseyi havaya uçurmağa yeterdi.

Birkaç saniye daha geçti. Pappas'ın kalbi hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı. Aptal İngilizler patlamayı duyunca ne hale geleceklerdi kimbilir?

Derken arkasında yaklaşan ayak sesleri işiterek kulak kabarttı. Birisi nefes nefese: «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim.» diyordu. «Çantanızı aceleyle kilise de unutmuşsunuz.» Ve sonra patlamasına üç saniye kalan kutuyu Pappas'a uzatarak ilâve etti: «İçinde çok kıymetli yir şey olduğunu, onu dikkatle yere koyuşunuzdan anlamıştım.»

Yüzü sapsarı olan Pappas, İngilizlerin millî karakterini keşfetmekte çok geç kalmıştı...

Bir Sual Yüzünden

Nakleden: Leylâ BEKEM

Ahmet elindeki mecmuayı masanın üzerine fırlatıp karısına seslendi:

— Ah Güzin sana bir şey anlatacaktım; az daha unuttuyordum. Bu gün öğleyin Cezmi bana dedi ki...

— Cezmiyi de nerede gördün?

— Lokantada!

— Nasıl oldu da beraber lokantaya gittiniz?

— Canım beraber gitmedik, ona orada rastladım. Bana...

— Hangi lokantada?

— İştah lokantasında.

— Hani sen oraya hiç gitmezdin?

— Evet ama Karaköyde işim vardı onun için...

— Cezmi her zaman istah lokantasına mı gidermiş?

— Karıoğım ben ne bileyim!

Hem bana ne. Bunun benim anlatacaklarımla bir alâkası yok ki, ne soruyorsun?

— Canım sordum işte, ne olacak, sen devam et.

— Yemeğimizi yerken Cezmi dedi ki...

— Ne yedin?

— Şiş kebapı.

— Hani sen şiş kebapı sevmiyor-

dun?

— Pek sevmiyorum ama...

— Sevmiyorsan ne diye ısmarladın?

— ısmarladım işte. Beni dinliyecek misin?

— Dinliyorum ya.

— Evet, tam yemeğimizi yerken

içeriye Orhanla karısı girdi...

— Orhanla karısı mı girdi?

Ahmet içerlemişti:

— Bırak yahu anlatayım!

— Canım bağırmasana, ne olu-

yorsun...

— İçeriye girdiler ve...

— Orhanın karısı güzel mi?

— Fena değil. Cezmi ayağa kal-

kıp selâm verdi...

— Cezmi onları tanıyor mu?

— Tanımasa selâm verir miydi?

Bence...

— Orhanın karısı şık mı? Ne giymişti?

— Allah Allah, ben ne bileyim?

Siyah giymiş beyaz giymiş bana ne yahu. Böyle şeyler beni alâkadar etmez, bilirsin. Ha ne diyecektim...

— Ne tarafa oturdular? Size ya-

kın bir yere mi?

— Evet hemen yanıbaşımızdaki masaya. Onlar aralarında konuşurken Cezmi bana dönüp dedi ki...

— Cezminin söylediklerini duya-

biliyorlar mıydı?

— Canım deli misin. Cezmi okadar aptal mı bağıra bağıra konuşsun. Sen de amma soruyorsun ha...

— Canım ne sinirleniyorsun?

Ne biçim adamsın sen. Bağırıp çağırma-

dan doğru dürüz bir şey anlata-

maz mısın? Böyle anlatacaksan hiç

anlatma daha iyi. İki lâkırdıyı yan yana getirip anlatamadım gitti. E, Cezmi ne dedi?

— Biraz önce anlatma diyen sen değil miydin?

— Aman yarabbi adamı deli edersin sen vallahi.

— Cezmi dedi ki, Orhanın babası Orhana bu kızı değil de başka bir kızı almak istemişmiş, çünkü...

— Cezmi bütün bunları nereden biliyor?

— Görüyor musun yine başladın. Hqm ikide bir lâfımı kesiyorsun hem de kabahati bende buluyorsun.

— Bana bak, Ahmet, bağırma öyle, kiminle konuştuğunu unutma. Bir tek sual sordum diye...

— Evet bir tek sual, ikide bir saçma sapan suallerle...

— Ağzını topla... (Hiddetle yerinden kalktı. Mendilinin ucu ile rimelleri bozulmasını diye hafifçe gözlerinin yanını slidi ve titrek bir sesle devam etti.) Anlatmazsan anlatma. Bildiğini kendine sakla daha iyi edersin. Seni dinlemek bile...

— Zaten dinlediğin var mı ki?

— Ufacık bir sual için...

— Ufacık bir sual mi? Son on dakika zarfında en aşağı yüz defa lâfımı kestini. Halbuki ben sadece Cezminin...

— Sus istemem. Allahım ne günahım vardı ki senin gibi kocaya vardım?

Ve ağhıya ağhıya odadan çıkıp gitti.

NAT PINKERTON

PINKERTON
NEYİNİZ
VAR..

AFFEDERSİNİZ.
ESKİ BİR HARP YA-
RASI.. ŞİMDİ GE-
ŞER AMA BI-
RAZ KONYAK
OLSA..

GARSONU
ÇAĞIRA-
YIM..

SENİ KURNAZ TILKI..
AMA BU OYUNU BEN
DE BİLİRİM.

BİR KADEH GETİRİN
BOŞ OLSUN.

TEŞEKKÜR
EDERİM GAR-
SON. GÖRÜYOR-
SUNUZ YA
BEN DE BİN-
BASİ DA HER
TEHLİKEYE
HAZIRIZ

NEDA MUSLUĞU AÇTI

KONYAĞİNİZİ BUYURUN
NE AKILLIYIM
DEĞİL Mİ? HARİKA
TEN AKIL
LİSİNİZ
BAYAN
VAN DUN.

ALLAHA İSMARLADIK
PINKERTON ARTIK
HAZIRLANAYMI.

RİNTİMDA GÖ-
RÜŞÜRÜZ.

HİYLENİZ İŞE
YARADI MI?

MAALESEF MORİSON..
FIĞIDA KONYAK
VAR.

DEMİR YAKUT..
LARIN YERİNİ
BULAMADIK

PER ÜMİTSİZ DE-
ĞİLİM. SAHİLDEKİ
DOSTLARIMIZA
TEL ÇEKEYİM.

LİMANA GİRDİLER

İŞTE EN SEV-
DİĞİM GİPLAK
KADIN. HÜRİYET
HEYKELİ..

ŞU ÇARPKINLIĞI DA
ELDEN BIRAKA-
MAZSIN. İŞTE BİR
MOTOR. BİZİM
DOSTLAR
OLACAK..

TELGRAFINIZI ALDİK.. ŞÜPHE-
LENDİĞİNİZ ÜÇ SAHİS KİM-
LERDİR YA-
KUTLARNE-
REDE

AKKASI VAK

71

İKİ AŞK ARASINDA

MIRMA O DELİKANLIYI ESKİDEN TANIYORMUSUN?

HAYIR. KENDİSİNLE YENİ TANISTIM. FAKAT KENDİSİ SIKICI DEĞİL. HEMDE HOS BİRSEY. RUHEN YORGUN OLDUĞUM İÇİN HERKESE AHBAB OLUVERİYORUM.

HAREKETE TEKADDÜM EDEN GÜNLER ALAN MİRMANIN YANINDA HİÇ AYRILMAZ. VE BİRGÜN BİR GÜL BUKETİYLE BİR MEKTUP GÖNDERİR.

DİNLE İRİDE. BAK NELERYAZMIS ŞU ALLAN. DÜŞÜNDÜMKİ SENLE EVLENMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK. BANA VARIRMISIN?..

ÇOK ACELEÇİ NE CEVAP VERELEKERSİN?

GALİBA TEKLİFİ KABUL EDECEĞİM. ALAN SEVİMLİ BİR GENÇ. NEDEN REDDEDEYİM?

BENCE İKİ SEBEBTEN! BİRİNCİSİ ÇOK SATHİ DÜŞÜNÜYOR. SONRA KENDİNİ ÇOK BEĞENMİŞ. İKİNCİSİ DE SEN HALA TOMU SEVİYORSUN. Ondan.

İŞTE BUNDA YANILIYORSUN. BEN ARTIK TOMUN KİM OLDUĞUNU BİLE UNUTTUM. HEM ERKEKLERİN HEPSİDE ÖYLEDİR. ALAN DA FENA DEĞİL.

İYİ DÜŞÜN MİRMA..

GALİBA MİRMA MESUT NE DERSİN İRİDE?

BİLMEM KENDİNİ AVUTMAK İÇİN ÖYLE GÖRÜNMESİN?

EVLERİNE GELİNCE HİZMETÇİ KADIN BAYULLARI AÇARKEN İRİDE İLE MİRMAYA YARDIM EDER BUARADA HARARETLİ HARARETLİ KONUŞUR.

MATMAZELİM NİŞANLANDIĞINIZA ÇOK SEVİNDİM. SÖPÖR BUSEFER İYİ BİR ADAM SEÇTİĞİNİZİ SÖYLÜYÖR. AZ KALDI UNUTUYORDUM. BİR MÜDDET EVVEL SİZ BİR MEKTUP GELDİ. FAKAT GELECEĞİNİZİ HABER ALDIĞIM İÇİN SİZ GÖNDERMEDİM.

MİRMAYI MEMNUN ETMEK İÇİN GERİ DERHAL KÜÇÜK BİR NİŞAN MERASİMİ YAPMAYI, ALANA FABRİKASINDA BİRVAZİFE VERMEĞİ VE HEP BERABER NEYVORKA GİTMEĞİ TENSİP EDER.

ARCA VAR

GÖK SÜVARI

1

STOKHOLM'DA
SAKELTON KIZ KOLE-
JİNDE MÜDİRE TALE-
BELERİN DOLAPLARIN-
DA YAPTIĞI ARAŞTIR-
MADAN SONRA ÜÇ
TALEBEYİ ODASINA
ÇAĞIRDI.

DOLAPLARDA
BAZI DELİKANLI FO-
TOĞRAFLARI BULUN-
MUŞTU. SIKI BİR
SORGU BAŞLADI.

MARTA EWELÂ
SİZDEN BAŞLI-
YALIM.. DOLA-
BINIZDA FOTOĞ-
RAFI BULUNAN
DELİKANLI KİM
OLUYOR?

KUZENİM.. EVET
KUZENİM ALBER!

KUZEN ?!..
PEKİ BU ARKADAKİ
Sarıyan Fareme!..
SÖZLERİ NE DEMEK?

ALBER
BANA HEP
ÖYLE DER DE
ONDAN..

PEKİ MARTA..
AİLENİZE YAZIP BÖYLE BİR
KUZENİNİZ OLUP OLMADIĞI-
NI SORACAĞIM. ŞİMDİ SIRA
SİZDE BAYAN GRETA..
DOLABINIZDA BULUNAN
FOTOĞRAF KİMİN ?

ÖTEKİ İKİ KIZ GÜLMEK İSTEDİ-
LER. MÜDİRENİN SOĞUK BAKIŞLA-
RI ONLARI DONDURDU.

EĞENDİM KUZENİM GÜSTAV'IN..

MÜDİRE HIRSINDAN DUDAKLARINI ISIRDI.

1/2

YA DEMEK O DA KUZEN!
MATMAZEL HALLAND BAHİSE
GİRERİM Kİ SİZİN DOLA-
BINIZDA BULUNAN FO-
TOĞRAF TA
KUZENİNİ-
ZİN..

HAYIR EFENDİM..

KOLEJİN EN GÜZEL KIZI OLAN HALLANDIN GÖZ-
LERİNİN İÇİ PARLADI. GAYET AÇIK CEVAP VERDİ!

NEYSE! KİM BAKALIM
O DELİKANLI?

BİR KAHA-
MAN!

MÜDİRE HAFİFCE DOĞRULDU. GÖZLÜKLERİNİ
DÜZELTTİ. FOTOĞRAFA DAHA DİKKATLİ BAKTI.

BİR KAHRAMAN MI?
EVET.. DOĞRU.. ŞU MES-
HUR PILOT **UBALDO!**
KUTBU GEÇMİŞTİ GALİBA..

O BİR ŞEY Mİ? ÖLÜ-
MÜ GÖZE ALDI.. DAHA
NELER YAPTI.. BÜTÜN
GAZETELER ONDAN
BAHSETTİ.

YETER! SİZİ
BU KADAR SER-
BEST KONUŞMAY-
TAN MENEDE-
RİM. ONUN
İLE NEREDE
TANIŞTINIZ?

HİÇ TANIŞ-
MADIK
EFEN-
DİM.

ANLIYAMADIM..
ÖYLEYSE NEDEN
RESMİNİ SAKLI-
YORSUNUZ?

SEVİYORUM
DA ON-
DAN..

MÜDİRE KIPKIRMIZI OLDU.

O TANN-
MANIŞ DEĞİLDİR
Kİ.. HERKES TA-
NIR.. **GÜK
SÜVARİSİ!**

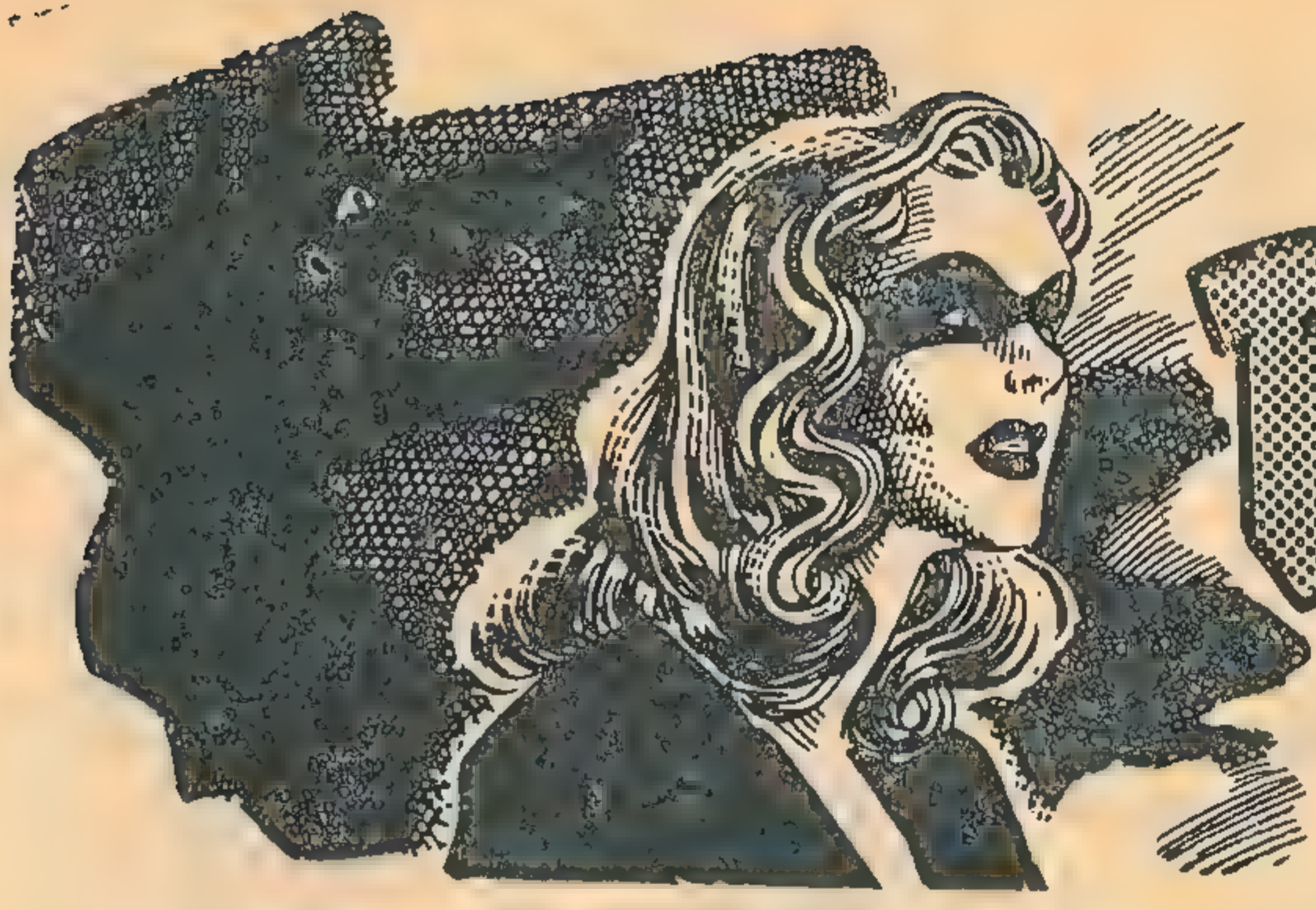
NASIL? NASIL?!..
BU ADAMI SEVİYOR
MUSUNUZ? İNSAN
TANIMADIĞI BİR
ERKEĞİ NASIL
SEVER?

MÜDİRE HİDDETLE YERİNDEN FIRLADI.

SİZİ BÖYLE KONUŞMAK-
TAN MENEDERİM. O
HAVACIYI SEVDİĞİNİZİ,
FOTOĞRAFINI ÇAMA-
ŞIRLARINIZIN ARASINA
GİZLEDİĞİNİZİ AİLENİZE
BİLDİRECEĞİM. BU FO-
TOĞRAFI DA İŞTE BÖYLE..

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 21

Kız gittikçe artan bir endişe içindeydi. Artık geceleri uyuyamıyor, bütün gün bu hâdiseyi düşünüyor, Orhan'ın ve kendisinin öldürüleceğinden korkuyordu.

Günü gelince, ister istemez mahkemeye gitti. Köşk komşularından birçoğu gelmişlerdi. Bunlar arasında oralarda yıllarca oturmuş bulunan Rıdvan Nafiz ve aklından şüphe edilmesine rağmen Turgut ta vardı. Kendisine bir asistan refakat ediyordu.

Koridorda heyecanlı bir beklemeden sonra mahkeme açıldı. Sağdan soldan aldığı borç para ile yaşıyan ve maddi, manevi bir bitkinlik içinde bulunan Rıdvan Nafiz gözleri kıpkırmızı olarak salona girdi.

Onun arkasından, son derecede kibar giyimmiş, güzelliği ile derhal göze çarpan Bayan Mehpere, o zamana kadar hiç kimseye görünmediği halde, içeriye girdi.

Kâmuran sapsarıydı. Mahkemeye gelmiş olan Orhanla babasının arkasında, dışarıda bekliyordu.

İçeride olup bitenleri sabırsızlık ve heyecanla bekleyenler arasındaki tanıklar birer birer içeriye davet edildi.

Sıra kendisine geldiği zaman Kâmuran bayılacak gibiydi. Son bir gayretle kendisini topluyarak ilerledi. İçeride birçok tanıdıkları vardı. Hepsi kendisine gülümsüyordu. Bir aralık genç kadının keskin bakışlarının yüzüne çevrildiğini hissetti. Bitap bir halde başını ona çevirdi.

Bayan Mehpere kendisine bakıyordu. Gözlerinin içinde bir dışı kurdun vahşi ve merhametsiz bakışları vardı.

Kâmuran adını sanını soran hâkime korku içinde cevap verdi. Nihayet hâkim:

— Bayan Mehpere sizi kendi tanıdığı olarak gösteriyor, dedi. Bildiğinizi söyleyiniz.

Kâmuran yutkundu. Kıpkırmızı kesildi. Sesi titriyordu:

— Ben Bayan Mehpereyi yakından tanırım. Çok merhametli, iyilik sever bir bayandır. Köşklere de girer çıkarım.

Hâkim sordu:

— Niçin bu kadar korkuyorsunuz?

Kâmuran ağlıyacak derecedeydi:

— Korkuyorum, dedi. Çok müteessirim. Çünkü bu hâdisle büyük bir ilgisi olan Sevil benim çok sevdiğim bir arkadaştı. Onun yandığını düşünüyorum da..

Kâmuran bildiklerini söylemeyecek. Bu anlaşıyordu. Fakat kızın bu bilgisinden habersiz olan hâkim sordu:

— Siz siyah maskeli kadını görmüşsünüz.

— Evet, gördüm.

— Bu siyah Maskeli Kadını Bayan Mehpere arasında bir benzerlik var mı?

— Hayır..

— Fakat nişanlınız olan Orhan bu siyah maskeli kadının bir resmini yapmış? Bu resim Bayan Mehpereye pek benziyor mu?

Bütün zekâ ve tahsiline rağmen Kâmuran konuşmuyordu. Korkudan ve heyecandan boğulacak hale gelmişti.

— Biz onu pek uzaktan ve bir hayal şeklinde görmüştük, dedi.

Bayan Mehpere çok güzel bir bayandır. Orhan kasten ona benzetmiş olabilir. Hem bir hayaletin resmi olabilir mi?

— Demek siz siyah maskeli bir kadının mevcudiyetine inanmıyorsunuz?

— İnanmıyorum.

— Fakat görmüşsünüz.

— Korkudan, evhamdan böyle bir hisse kapılmış olabilirim.

— Diğerlerinin de böyle bir kadını gördüklerine ne diyebilirsiniz?

— Efendim, ortada böyle bir masal var. Herkes aynı şeyi düşünüyor. Sonra birbirlerini ipnotize ediyorlar.

— Peki bu kadife maskeye ne diyebilirsiniz. Bunu Bayan Mehpere'nin köşkünde bulmuşlar?

Hâkim göz yerleri delik, zarif bir maske gösteriyordu. Kâmuran dişlerini sıkı. Binbir çarpıntı içinde:

— Bu maske benimdir, dedi.

Kâmuran bitkin bir halde ona baktı. Sapsarı kesildi. Bu defa Bayan Mehpere söz istedi ve:

— Kâmuranın bu anlattığı tamamiyle doğrudur, dedi. Fakat ben de kendisinin daha fazla hırpalanması taraftarı değilim. Beni bir abla gibi seven bu hassas çocuk aleyhimde bir şey bilse bile söylemek istemeyecek veya kendi görüşüne göre hakikati değiştirecektir. Kendisine mahkeme huzurunda teşekkür ederim.

Kâmuranın pek fazla heyecan ve korku içinde bulunduğunu gören hâkim onun isticvabını kâfi gördü.

Kâmurandan sonra diğer şahitler dinlendi. Hepsi genç kadının lehinde konuşuyorlardı.

Nihayet bir asistanın refakatinde olarak mahkemeye gelen Turgut içeriye alındı. Delikanlı nişanlısının ölümünden sonra büyük bir

makul göründü. Düşündüm, araştırdım, daha kuvvetli yangınlara kurban gidenlerin bile kemiklerinin yanmadığını ve etrafındaki taşı, toprağı, demir aksamı yağlı bir isle kararttıklarını öğrendim. Sevilden bir eser bulunmadığına göre o ölmemiştir.

Delikanlı pek fazla heyecanlandı. Yarı yarıya aklını kaybettiği sıralardaki perişanlık vakit vakit belirliyordu.

Dinlenecek kimse kalmayınca yargıç mahkemenin başka bir güne talik edildiğini Bayan Mehpere'nin tevkifine bir sebep görülmediğini bildirdi.

Bayan Mehpere kendi otomobili ile gelmişti. Adliye koridorlarında ıslak ve kızarmış gözlerle Kâmurana teşekkür ettikten sonra kapıda kendilerini köşke kadar götürmeyi teklif etti.

Ortada korkacak bir şey kalmadığını zanneden Kâmuran bu teklifi kabul etti. Zaten genç kadın bir emrivaki yapmıştı.

Genç kız bu arada babasının ve nişanlısının davet edilmemesini sadece bir dikkatsizlik eseri sanmıştı.

Otomobil vapurla karşı kıyıya geçtikten sonra Bağdat caddesi boyunca ilerlemeğe başladı.

Otomobil pek güzel ve pek rahattı. Bayan Mehpere:

— Daha pek erken, dedi. Biraz gezdireyim seni Kâmuran. Çok sıkıldın. Açılırsın. Arzu edersen gel yanına.

Tenhalığa çıktıkları zaman otomobilin hızı artmağa başladı. Köşkler, nakil vasıtaları süratle geride kalıyordu.

Babasının ve nişanlısının davet edilmemesini daha sonradan bir sebebe atfeden Kâmuran endişesi artmağa başladı.

Fakat bir müddet bir şey sormadı. Yanında oturduğu genç kadının pek sinirliydi. Direksiyonu tutan elleri titriyor ve yaş taneleri teker teker yüzüne iniyordu.

Onun nisbeten sakinleştiği bir sırada Kâmuran:

— Nereye gidiyorsunuz Ablacığım? dedi.

Bayan Mehpere başını çevirmeden:

— Sevilin yanına, dedi.

— Bir otomobil kazasına kurban mı gideceğiz abla?

— Canın pek mi tatlı?

— Evet ablacığım. Bilhassa insan korku içinde olduğu ve böyle bir şey beklediği zaman can daha tatlı oluyor.

— Demek benim tarafımdan böyle bir kasıt bekliyorsun?

— Hayır, onu demek istemedim. Pek hızlı gidiyoruz da.

— Düşün Kâmuran, bu süratle bir yere çarparsak ikimiz de bir an içinde dünyayı değiştirebiliriz. Belki öldüğümüzü duymayız. İkimiz bir tek insan kütesi halinde, birbirimize karışırız. Seni ve beni birbirimizden ayırmak kolay değildir o zaman.

— Niçin bunları söylüyorsunuz?

— Bence hayatın hiçbir kıymeti yok.

(Arkası var)

«Zavalı Sevil, ona okadar acıyorum ki..»

Bayan Mehpere'nin dudaklarından küçük bir hıçkırık fırladı. Bu zaafından kendisi de utanmıştı. Fakat iri ve güzel gözlerinden durmadan yaşların tekerlendiğini bilmiyordu. Birçokları mahkemeyi bırakmış, gözlerini bu güzel yüze çevirmişlerdi. Hâkim hayretini saklamadı:

— Sizin mi? Bu maske sizin mi?

— Evet, benim.

— Niçin Bayan Mehpere'nin köşkünde bulunuyor?

— Bu hâdis sırasında, Orhan Siyah Maskeli kadının resmini yapmıştı. Ben köşke gittiğim zaman eski bir balo hatırası olan bu siyah maskeyi beraber götürdüm. Bayan Mehpere ile şaka etmiştik.

Rıdvan Nafiz ayağa kalktı. Hâkim sordu:

— Bir diyeceğiniz mi var?

Rıdvan Nafiz dişlerini sıkarak:

— Bu kız yalan söylüyor, dedi.

buhran geçirdiğini, bu sırada neler yaptığını hatırlamadığını, fakat birkaç günden beri kendisinde bir iyilik duyduğunu anlattıktan sonra:

— Bay Rıdvan Nafizin parasını çaldığımı ve onu Siyah Maskeli kadına götürdüğümü bilmiyorum, dedi. Böyle bir şey yapmış olabilirim.

Hâkim sordu:

— Nişanlınız olan kızın yanması hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunda bir kasit görüyor musunuz?

Genç adam heyecan içinde:

— Ben Sevilin yanıp kül o'duğuna inanmıyorum artık, dedi. Bayan Mehpere bir gün bana, hastahaneye gelmişti. O söyledi. Hiçbir zaman bir yangında iz bırakmayacak kadar tamamiyle yandığının görülmemiş olduğunu anlattı. Sevilin ya kaçmış veya kaçırılmış olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu bana da

ATMACA REİSLE JOFRE GEMİYE BİN.
DİLER VE GEMİ HAREKET ETTİ

SAHİDEN SÖYLEN-
DİĞİ KADAR GÜ-
ZEL Mİ?

GÖZ KAMAŞTIRIYOR

ADALAR KRALİÇESİ

ONLARI NEREDEN
TANIYORSUN?

DÜĞÜNLERİNDE
BULUNDUM..

GÖRMEDEN AŞIK
OLACAĞIM

BU ŞUNA ZAH-
MET BUYURUR
SUNUZ. KOÇASI GÜ-
ZEL BİR DELİKANLIDIR.
ÜSTELİK BİRBİRLERİNİN
DENGİDİRLER

ÖYLEYSE NEDEN KIZI BU HAYDUT-
LARIN ELİNDE BIRAKMIŞ.. NEDEN ALA-
KADAR OLMUYOR.

ÖĞRENECEĞİZ BAKALIM..

GEMİ ASOR ADALARINA YAKLAŞTIĞI SIRADA
MÜTHİŞ BİR FIRTINAYA TUTULDU. FIRTINADAN
LİMANA GİREMEDİ.

ADANIN ARKA TARAFINA
GECMEK ZORUNDA KALDI.

BU SIRADA DİREKLERDEN İKİSİ
KIRILDI. SABAH KARŞI ATMACA
REİS GEMİYİ FAZLA KAYALIK
OLMAYAN BİR SAHİLE DEMİRLER.

BENİZ SÂKİNLEŞTİ VE GEMİDE HAYAT
BUNUDA NORMAL SEYRİNİ ALDI.

FIRTINA HANI FENÂ DA
OLMADI.. HER İŞTE BİR HA-
YIR VARDIR, DERLER... BÖYLE
LİKLE KİMSE BİZİ
GÖRMEDİ.

ATMACA REİS KAMARASINDA EN
ŞİK ELBİSELERİNİ GİYERKEN..

BU ŞIKLIĞA
SEBEP NE?

SARAYA Zİ-
YARETE Gİ-

DECEĞİZ. SEN DE ŞİK GİYİN
BENİM YAVERİM OLACAK.
SİN..

GİZLİ MESAJI GÖTÜRMEYEN ÖNCE
BİRAZ DURUMU VE HAVAYI TETKİK
ETMELİYİZ.

BEN HERKESİ
KEDER İÇİNDE BULA-
CAĞIMIZI SANIYO-
RUM.

ATMACA REİSLE JOFRE SARAYA
YAKLAŞTILAR.. HER YER IŞIK İÇİN:
DEYDİ. İÇERİDEN MÜZİK SESLE-
Rİ GELİYOR ROZİTA'NIN KAYBOL-
DU.

MASINDAN PEK MÜ-
TESSİR DEĞİLLER
GALİBA..?

ARKASI VAR..

Eşek Hikâyesi

Yazan: M. Yaman

A rtık usanmıştı bu hayattan. Sabahleyin kalk, dolaba koşulmuş bostan beygiri gibi hep aynı işi gör, bir boğaz tokluğuna yaşı. Ne altta var, ne üstte. Yeniden bir çöp alınmıyor. Üstelik ufak tefek hastalıklar.

Şimdi de bayram geldi mi sana! Eşe dosta karşı arkasından belirsiz yamalı, dizleri ha açıldı, ha açılacak pantolonla mı çıkacak yine?

— Vallahi hep birden gebersek te kurtulsak, diyordu.

Bir vakitler akşamları iki kahdeh olsun içebilirdi. Bir başkalık duyardı o zaman. Şimdi ortaya bu çocuk ta çıktı çikali dünyadan elimi, eteğini büsbütün çekmişti.

Yemeğini evden götürüyor, dairede, çalıştığı masanın gözünde, bir suç işler gibi yiyor, kahve bile içemiyor, arkadaşlarına gelen kahvenin suyu ile geçiniyordu.

Babadan kalma, iki odalı bir evi vardı. Hani o da olmasa, bu zamanda ev sahibi ile dalaşmak, kira vermek hiç işine gelmezdi.

Evim, diyordu ama hakkuran kafesi. Belediye yıktırarak diye ödü kopuyordu. O kadar yıkık dökük, okadar bitkindi.

O akşam eve gelince karısı sor-du:

— Ne yapacağız?
— Neyi ne yapacağız?
— Ayol önümüz bayram.
— Anladık ama bayram bizim nemize. Gelirse gelsin. Çekeriz kapıyı, keseriz sesimizi, ziyarete gelenler kapıyı çalar çalar, giderler.
— Bu kadar sıkıntıdan sonra bayram günü de kapı baca kapatılıp, pencere, perde indirilip suçlu gibi oturulur mu?

— Elbette suçluyuz. Dünyaya geldiğimiz, sonra da yaşadığımız kabadat.

— Böyle söyleme. Bir çaresine bakmalı.

— Aklıma bir çare gelse çoktan yapardım. Aldığımız boğazımıza yetmiyor.

— İki kilo kömür koyalım da odanın ortasına, öldürelim kendimizi bari.

Karısı birden boşanmış, ağlamağa başlamıştı.

— Biliyorum ne kadar sıkıldığını, dedi. Düşünmekten kafamda çıban çıkacak.

Ortaya konan helme dökmüş, haftalık fasulyeye elini sürmedi. Üst üste iki sigara içti. Bir köşeye çekildi.

Arası çok geçmedi. Sarsıntılar duymağa başladı. Etraftan kadın bağırtıları, çocuk ağlamaları geliyordu.

Yer aşağıdan yukarıya, sağdan sola, soldan sağa sarsılıyordu. O da bütün insanlar yibi sokağa fırladı.

Yollarda sel gibi insan akıyordu. Caddelerin iki tarafındaki evler birbiriyle tokuşuyor, sacağa vuruyor, kiremitler yağmur gibi iniyor, ötede, beride yüksek bacaklar, sonra evler gürredik yıkılıyordu.

Bu ana baba gününde her kul kendi başının çaresine bakıyor, kadınlar yuvarlanıyor, çocuklar çiğneniyor, enkaz altında kalanların yürekler paralayıcı feryatları

yükseliyor, caddelerdeki uğultular şehrin dışına doğru bir su gibi akıyor, bu arada şehir mahşer gününü hatırlatıyordu.

Oldukları yerde dansedip edip yerlere serilen, yüzlerce insana mezar olan evler yolları kapladıkça feryatlar artıyor, insan seli, karanlıkta kendisine başka geçitler arıyor, paralanmış insanların gövdelerine basan, karıncalar gibi enkaz arasından fırlayan insanlar bağıra bağıra koşuyorlardı.

Yarabbi, bu ne uzun zelzeleydi. Bunun sonu gelmiyecek miydi hiç? İnsanlar sonuna kadar kırılacak, kıvrana kıvrana ölecekler miydi? O kargaşalıkta, zavallı, çilekâr karısını ve daha ancak iki yaşında olan masum yavrusunu arıyordu.

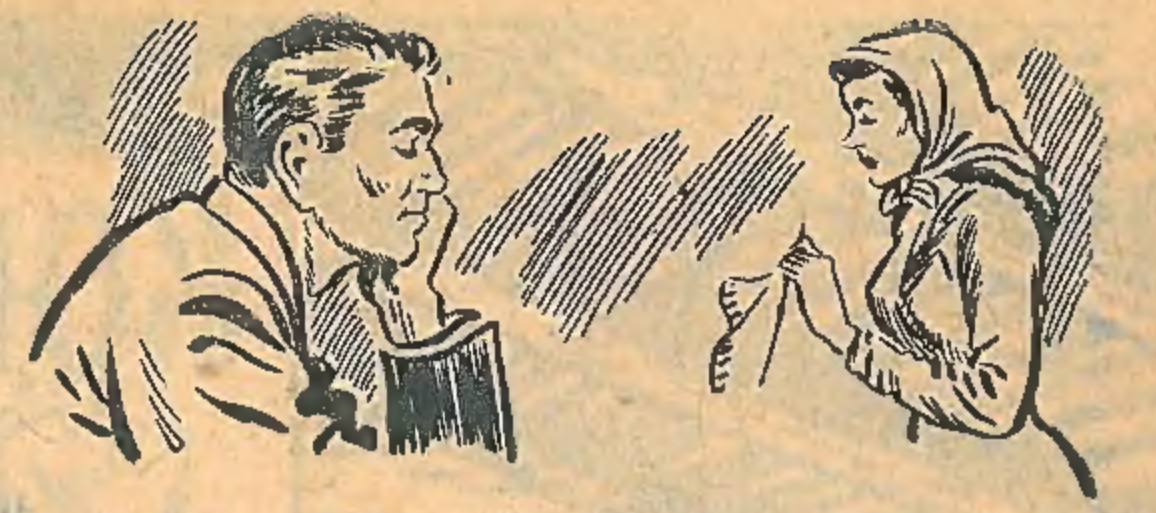
Nerede bulacaktı onları?

Zaten etrafındaki binalar üstüne doğru devriliyor ve ayaklarının altında çöken kuyuların korkunç ağızları açılıyor, sarsılıyor, sarsılıyordu.

Gözlerini birden açtı. Karısı onun üstüne uzandığı eski kanapeyi sarsıyor:

— Recai, Recai, kalk yerine yat. Bir de hastalanacaksın üstelik diyordu.

Kan ter içinde, düştüğü korkunç kâbustan uyandı. Sarsılarak

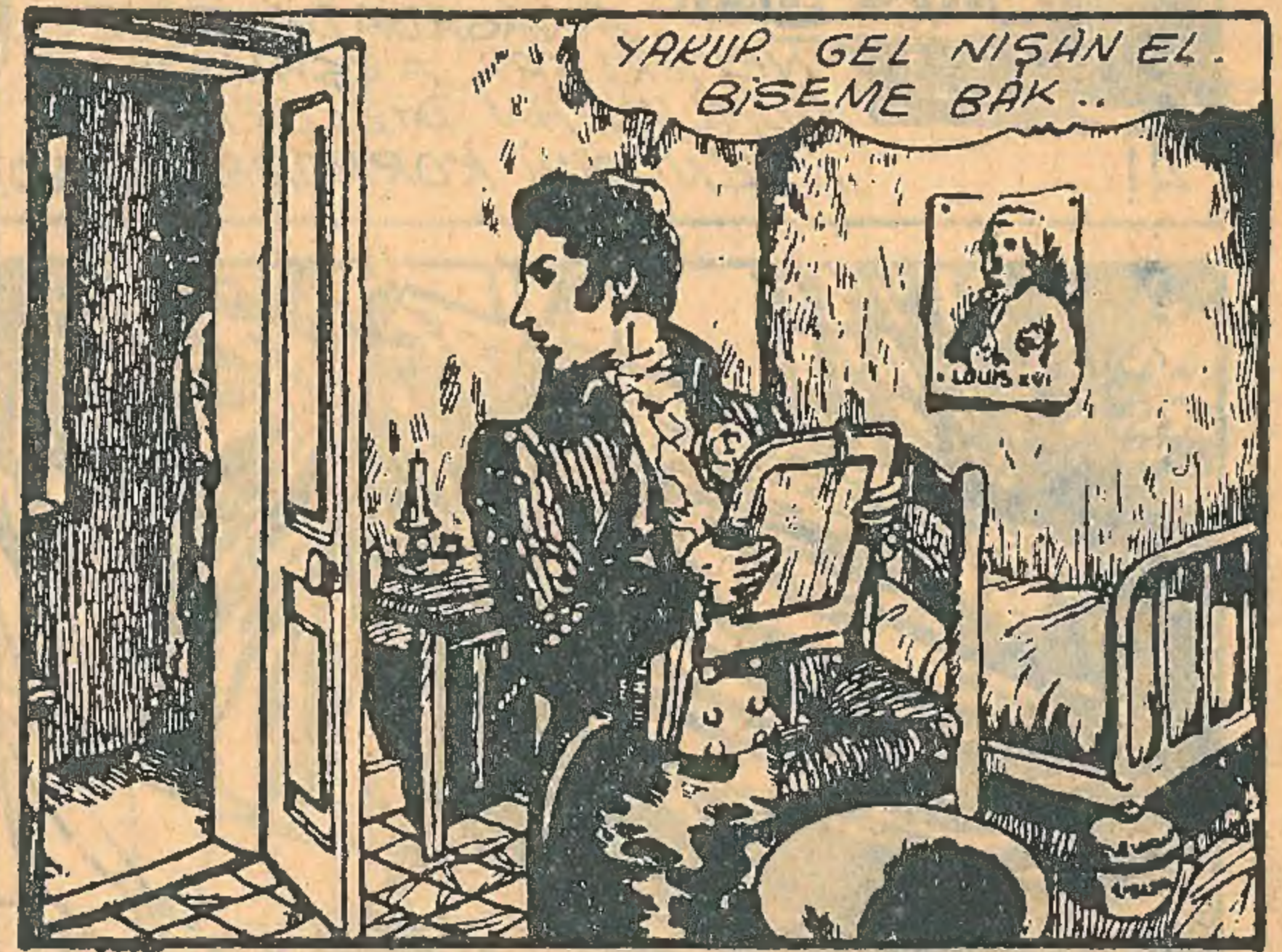
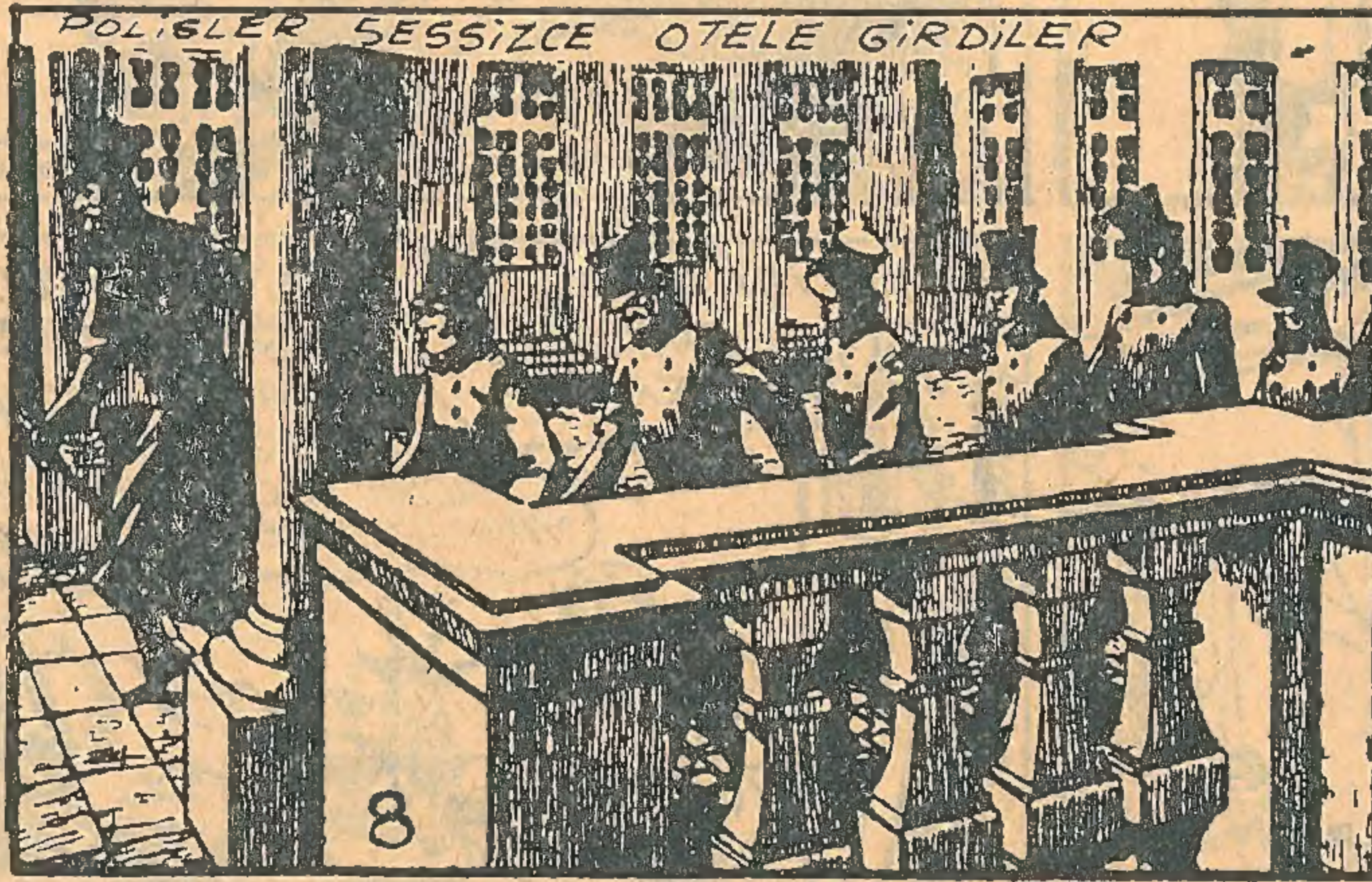
ayağa kalktı. Sendeledi ve karısının omuzuna tutunarak söylendi: — Sana bin şükür Yarabbi.

Demek bütün o zelzele şu babadan kalma kanapenin sarsılmasıyla ortaya çıkmıştı ha? İşte evi, karısı, çocuğu sapasağlamdı.

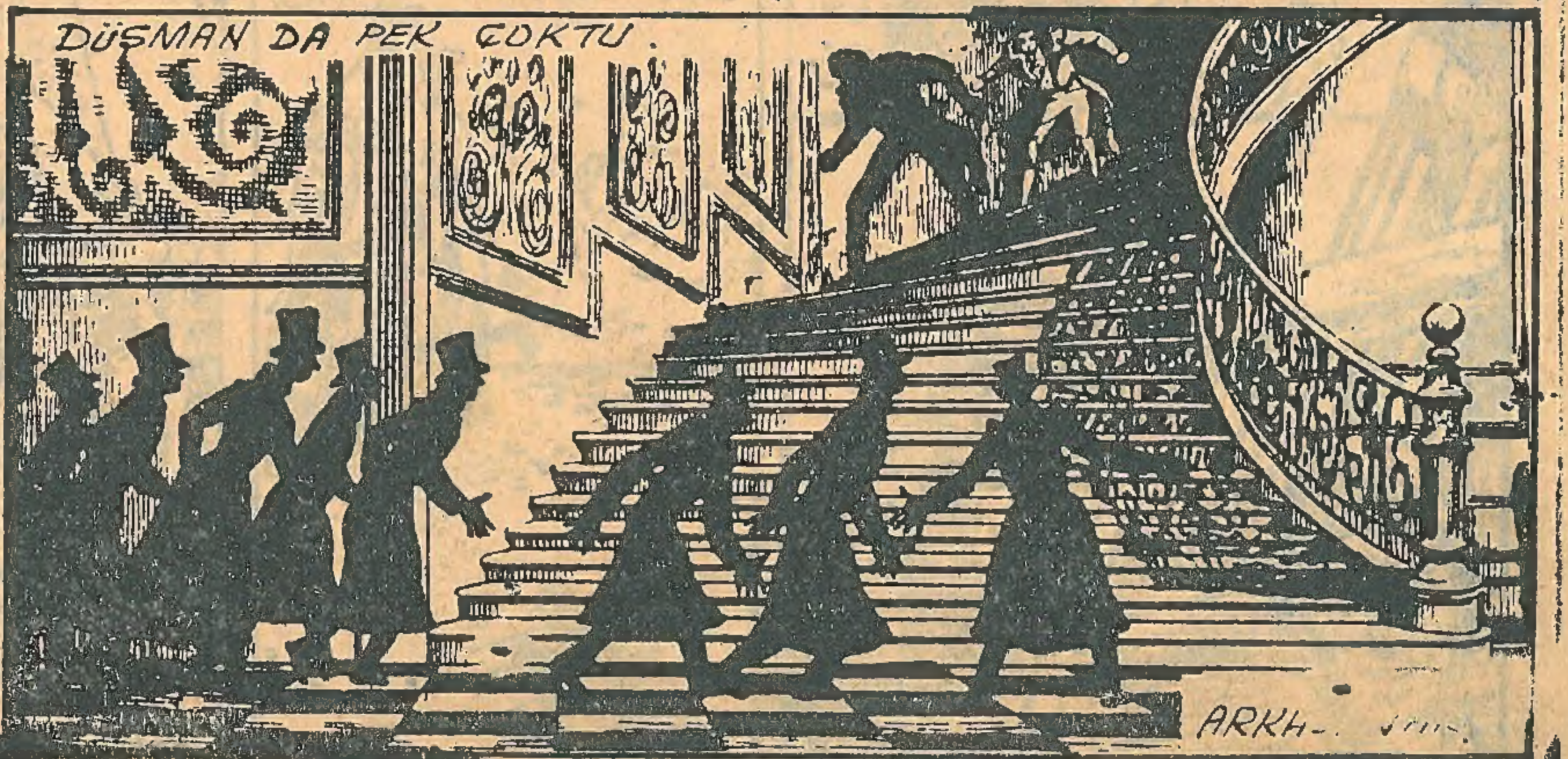
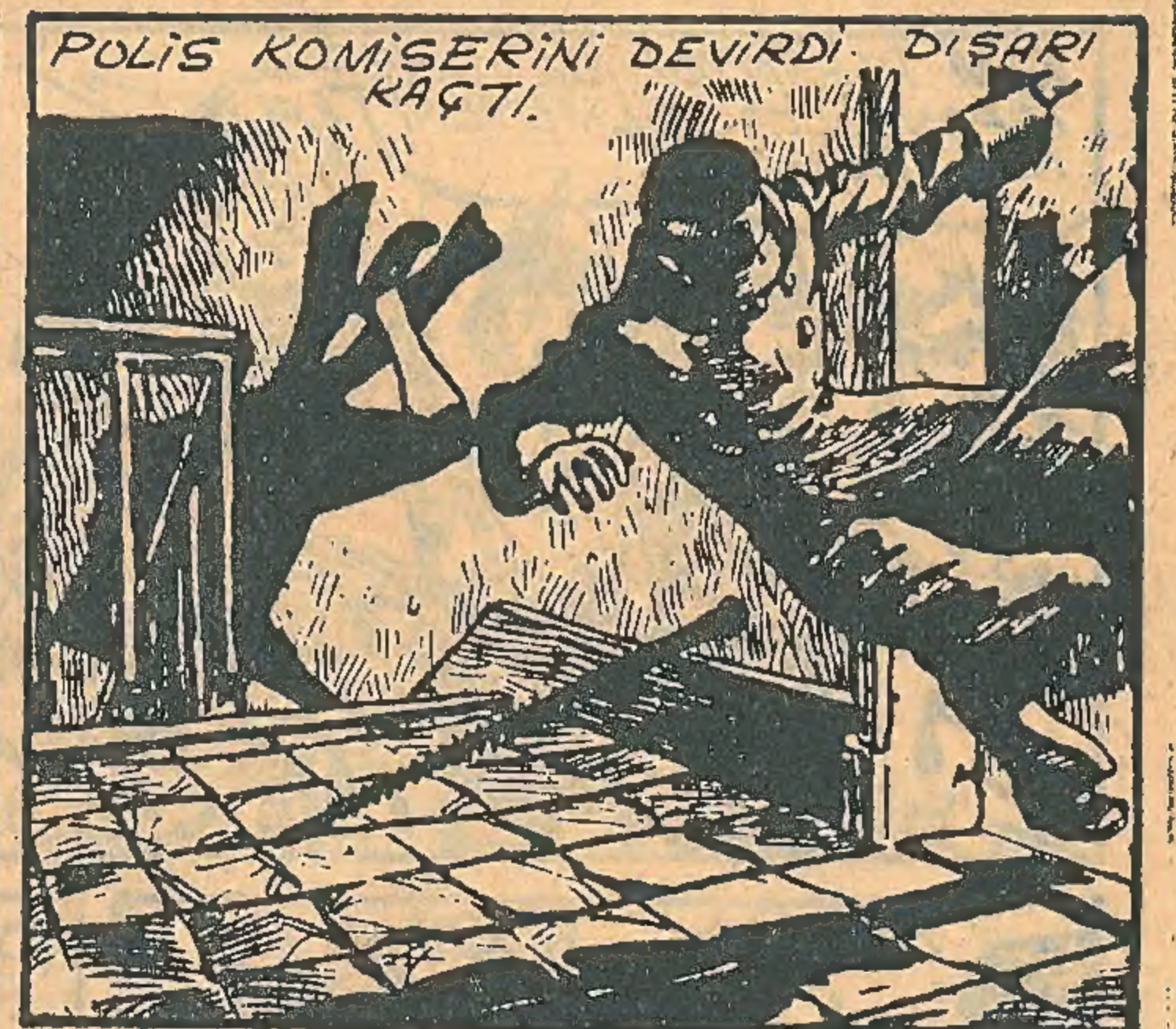
Zavallı Recai o günden sonra eski bedbinliğini bıraktı? Sebebini sorarlara:

— Fukaranın kaybolup ta sonradan bulunan eşeğinin hik yesi. Nesini anlatayım, bunu herkes bilir, diyordu.

MONTÉ KRİSTO'NUN ESERİ

POLİSLER BİRDENBİRE FRAN-SUANIN İZERİNE ATILDI. FRANSUA BU ANI HÜCUMA ŞAŞIRDI KALDI.

KORSANLAR KRALI

No:41

SİZİ... BÜYÜK
BİR TEHLİKE BEK-
LİYOR... BU AKŞAM
BENİ MİS MAR-
GARET HARRİS
GÖNDERDİ.

ANAGADADA EĞLE-
NECEKLERİ AKŞAM YDR.
GÜNLÜKTAN DİZLERİ TIT-
RIYEN BİRİ KORMORANI GÖRDÜ

WONDERFUL, GEMİSİ... YÜZ YIRMI
TOPLU... BAKIR ADALARA
DOĞRU İLERLİYOR. SİZE O-
LAN BORCUNU ÖDEMELİK
İÇİN...

GRAF, MONTBARIN SÖZÜNE UYDU. SİR
CON'UN İTİPADINI KAZANDI.

PEKİ KORSAN...
YARIN ANAGADA
DA OLACAGIZ.

NEYE İSPANYOL
BAYRAĞI ÇEKTİK?

BİR İSPANYOL
BAYRAĞI. EVET.
BU ADALARDAN
İYİ BİR DERS
ALIP GİDECEKLER
YAVRUM MERAKLANMA.

MAJESTE
İLERİDE BİR
YELKENLİ
VAR

KOMUTAN DÜRBÜNÜ
GÖZLERİNE GÖTÜRDÜ.
YELKENLİNİN DİREĞİNDE
SEYİR HALİNDEKİ BİR
İSPANYOL GEMİSİ BAYRA-
ĞI GÖRÜNÜYORDU
İSPANYA VE İNGİLTE-
RE DOST IDİLER.

TAM İSPANYOL OLDUNUZ
İSPANYOLCA BİLMEYENİ-
NİZ SUSSUN...

KORSANLAR
KRALI ZAP-
TETTİĞİ İS-
PANYOL GE-
MİSİNİN AN-
BARLARINDA
BULDUĞU EL-
BİSELERİ
ADAMLARINA
GİYDİRDİ.

DOST GÖRÜNEN İKİ
GEMİ YAKLAŞTI. KOR-
SAN TALİMATI VERDİ.

KOMUTAN HARRİS
İLE GRAF GEMİLE-
RİNDE, İSPANYOL A-
SİLZADELERİNİ KABUL
ETTİLER.

TALİHSİZLİK

(Başinci smayfadan devam)

aptal müfettişi nasıl tongaya bas-
tırdığını anlatmak üzereyken ka-
pının zili acı acı çalındı.

Jonny perdeyi aralayıp baktı ve
birdenbire yüzü sapsarı kesildi.
Kenetlenmiş dişlerinin arasından
fısıltı gibi bir ses çıktı: «Polisler!»

Üçü birden paraları kaldırmak
için yerlerinden fırladılar. Fakat
geç kalmışlardı. Müfettiş Mathews
odanın ortasında bir bomba gibi
patlıyarak masanın üzerindeki pa-
ralara seri bir nazar atfettikten
sonra: «Benimle beraber geleceksi-
niz, Baylar» dedi.

Merkezdeki formalitelerin ta-
mamlanması pek kısa sürdü ve az
sonra bir otomobile takılıp hapis-
haneye doğru yola çıkarıldılar.

Toff, Mathews'in yanında oturu-
yordu. Takdir dolu bir tavırla mı-
rıldandı: «Bizi yakalamanıza im-
kân yoktu. Nerede hataya düştü-
ğümü bir türlü anlayamıyorum.»

Mathews: «Sen hiç hata etmedin,
azizim, diye cevap verdi. Ben
Fred'in dükkânına, on sekiz nu-
maralı kartı bulduğumu söylemek
ve onu sana vermek için gelmiş-
tim.»

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

Mrs. Halsted'de ise bu anlayışın
bulunmadığını görmüştü. İren Hals-
ted herhalde iyi kalbli bir kadın-
dı, ama aynı zamanda mütehak-
kimdi de! Herkesin kendine uyma-
sına alışmıştı ve bunu tabii kabul
ediyordu.

Anelika ise, Vilâ'ya göre bir
taş bebek gibi fazla güzel ve bom-
boş bir kızdı. O melek gibi tavırlar
Vilâ'ya biraz mübalâğalı gelmişti.
Vernon'a gelince - delikanlı genç
kızın Mavi Zar kumarhanesinde ta-
nındığı birçok kimseler gibiydi - bi-
raz zavıf karakterli ve kararsız
bir mahlûk! Bu gibi insanlar genç
yaşlarında kötü yola saparlarsa
kötü ve hainlerin oyuncuğu olurlar
ama iyi yola saparlarsa muvaffa-
kîyetli ve faydalı işler başarırlardı.

Yemekten sonra hep beraber
salona geçtiler. Ama az sonra An-
celika bir dansa, Vernon kulübe
gitti. Mr. Halsted de kütüphaneye
kapandı.

Mrs. Halsted'le yalnız kalan
Vilâ kendini bir çekismeye hazır-
ladı. Ama yaşlı kadın mücadeleye
hemen başlamak niyetinde değildi.

«Herhalde çok yorgunsundur,
kızım» dedi. «Konuşacak çok şeyi-
miz var, zira birbirimize tamamen
yabancıyız. Ama senin önce din-
lenmen ve yeni hayatına alışman
lâzım. Odanı beğenmediğine üzül-
düm. Çok özenererek hazırlamıştık!»

İyi kalbli Vilâ derhal pişman-
lıkla, «Affedersiniz, dedi» Bilmi-
yordum. Harikulâde güzel bir o-
daydı, ama ben sade, çıplak yer-
lerde yaşamaya alışığım da! Sizi
üzmemek istemem! Yarın o örtüleri,
perdeleri filân gene asarım da alış-
mağa çalışırım, artık.»

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE!

BU GECE KAÇ-
MABA ÇALIŞA-
CAĞIM. BENİM
İLE GELİR MİSİN?

ÇOK HAS-
TAYIM.
SANA DA
ENGEL
OLURUM.

DİNLE YAVRUM. BİR KUR-
TULMA ÜMİDİMİZ VAR. GENÇ-
SİN.. YAŞAMAN İZİM. GEL
KURTULURUZ.. ÖLDÜRÜLSEK
NE OLUR Kİ?

BURAYA GELDİĞİM ZA-
MAN ÜMİDİM HENÜZ
KIRILMAMIŞTI. OĞLUM YA-
ŞIYORDU. BENİM DE HA-
YATIM ONUNKİNE BAĞLINDI.

BİLİNDÜM. OĞLUNU GAZ ODA-
SINA ATTILAR. KAÇTI. SONRA
KRAYZLER DENİLEN BİR HERİF
YAKALADI. VE ÖNÜ ÖLDÜRDÜ.

ARTIK YAŞAMIYOR

YAVRUM BURADAN
KAÇ.. YOKSA DE-
Lİ OLURSUN..

KAÇACAĞIM.
İNTİKAMI AL-
MAK İÇİN..

SEN DE BİZİMLE
KAÇABİLİR
MİSİN.

TAKATİM
YOK AN..

KIZINI BİZİMLE BI-
RAK GELSİN. O
KURTULUR.

HAYIR..HAYIR
ANNEMİ Bİ-
RAKMAM.

CANIM YAVRUM.. GİT. KUR-
TUL.. O KADAR KÖRPE-
SİN Kİ..

ANNECİĞİM
SENİ BİRA-
KAMAM.

YA ÖLÜRSEM
BURADA BEN-
SİZ NE YAPAR-
SIN..

OH ANNE..
ANNECİĞİM..

CESUR OL..
SON ARZUMU
YERİNE GE-
TİR.

ONA BEN ANALİKEDE-
RİM.. ELSA BİZİMLE
GEL YAVRUM. KUR-
TUL BU CEHEN-
NEMDEN..

ÇABUK GİDİN..YO-
LUNUZ AÇIKOLSUN

AN ELSA VE JANİN BÜYÜK
BİR SABIRSIZLIKLA İŞARE-
Tİ BEKLİYORLAR. ARKADAŞ-
LARI MEVCUT YİYECEKLER-
LE CEPLERİNİ DOLDUR-
DULAR

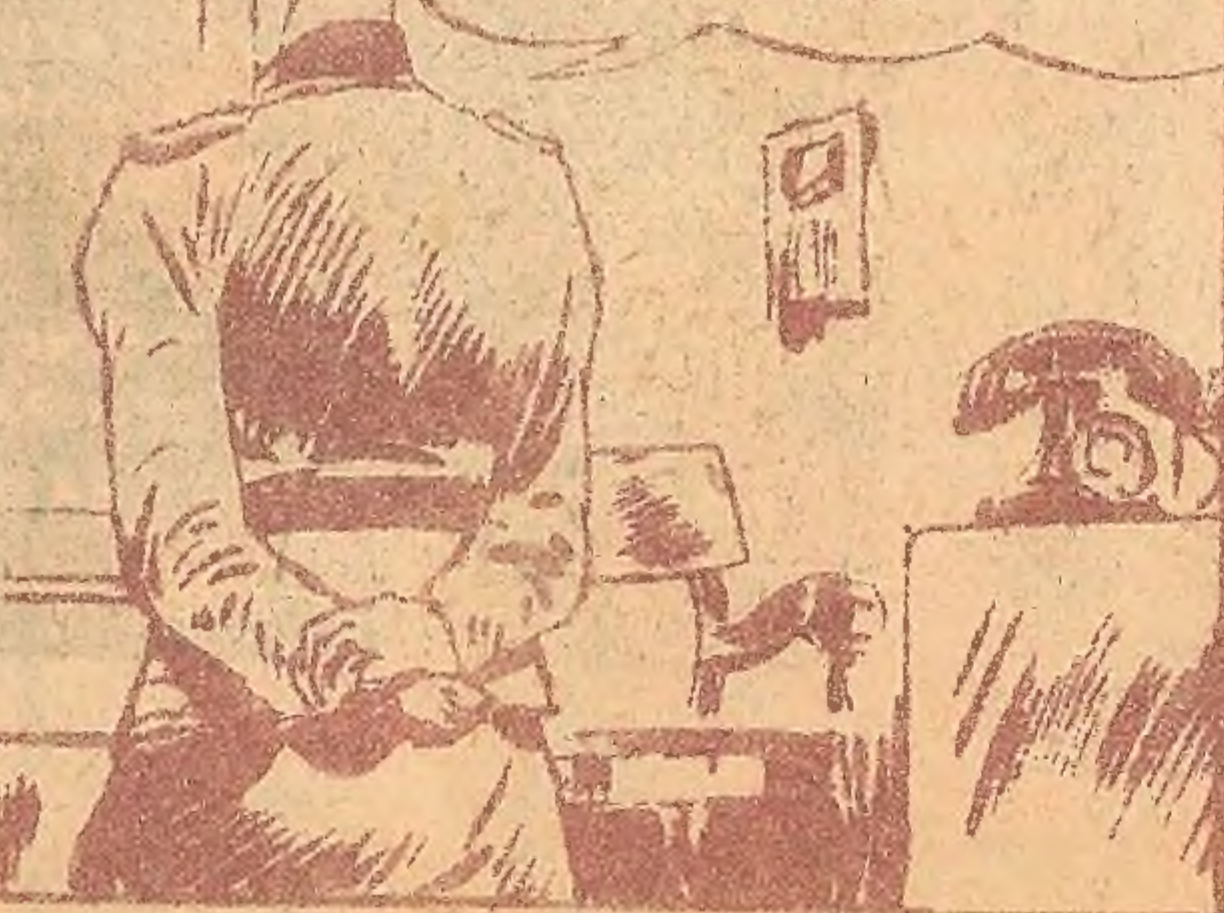
KURTULURSANIZ ANNEME, KENDİ-
SİNİ DÜŞÜNDÜ-
ĞÜMÜ SÖYLEYİN.

ÇOCUKLA-
RIM GEK-
TİĞİMİZ
TIRABI BİL-
MESİN..

STAF ODASINDA SABIRSIZLIK
İLE FRİDAYI BEKLİYORDU.

BU KADININ ALEVLİ
GÖZLERİNİ UNUTA-
MIYORDUM.

KAPI VURULUYOR.. O..
BU SAATTE BANA NE
SÖYLİYEBİLİR Kİ..

MİŞELİN EŞKİTE DURDU.

NE KADAR GÜZEL.. ALLAHIN İNA-
SINIZ.. İNTİKAM PE-
RİSİ GİBİ BİR
ŞEY.

YETİLE HAKI-
KATEN MASUM
LARIN BÜ-
NÜ ALI-
YORUM

FERİ ŞİMDİ BEN SANA NE
YAPABİLİRİM

SÖY-
LİNE-
CE-
GİM

ARKASI VAR.

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

BİNBİR ROMAN

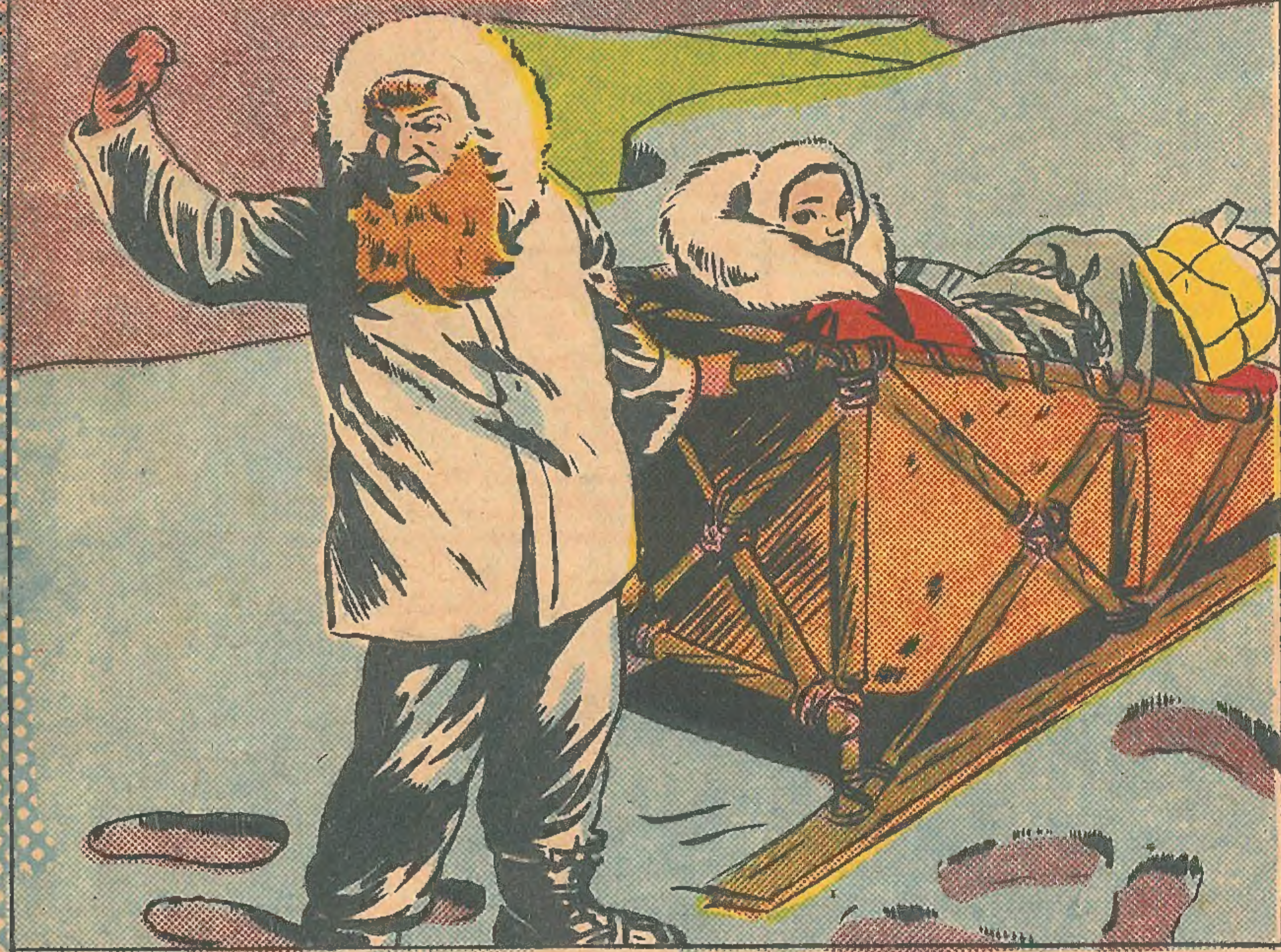

KORSAN NARDAYI KAÇIRIRKEN ABDULLAH ONUN ÜZERİNE HÜCUM EDİYOR. FAKAT İKİ KOCA AYI DERHAL ABDULLAHIN ÜZERİNE SİÇRİYOR.

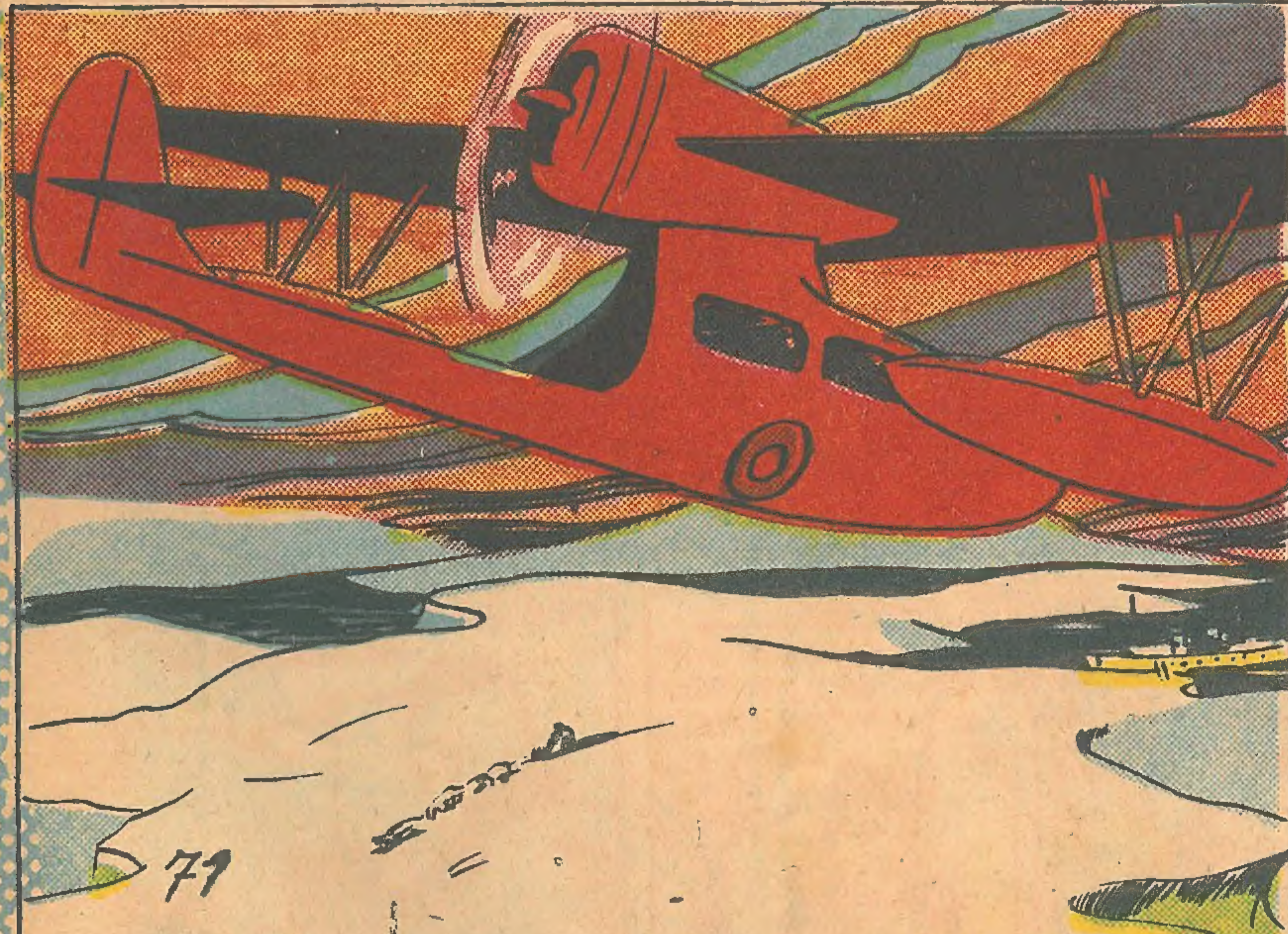
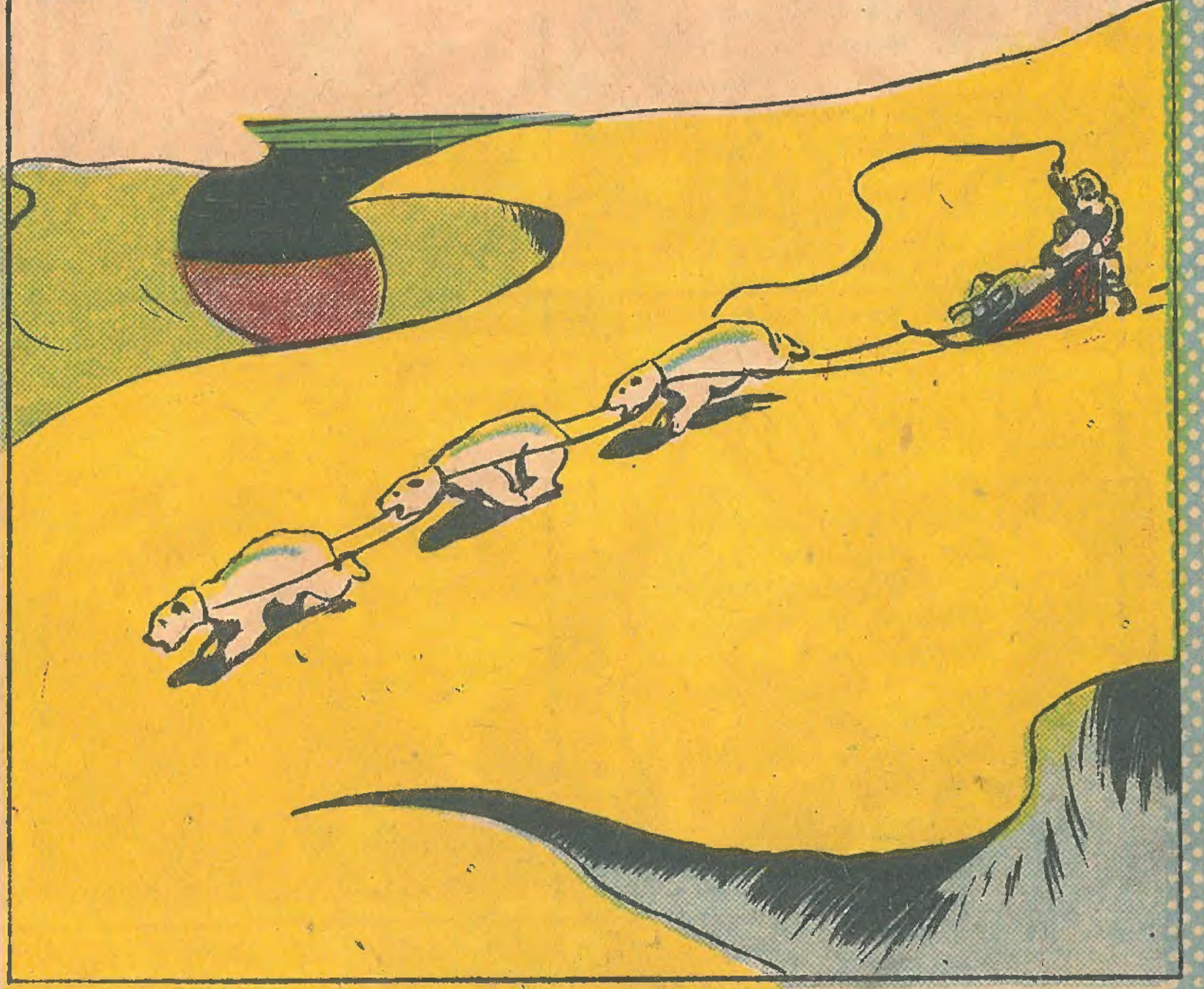
KÜRKLER ABDULLAHIN SERBEST HAREKETİNE MANİ OLDUĞUNDAN AYILARLA BAŞ EDEMİYOR. FAKAT KORSAN HAYVANLARI TAM ZAMANINDA ÇAĞIRIYOR.

YATTAKİLER ELLERİNDEN HİÇ BİR ŞEY GELMİYEREK BAKARKEN, KORSAN YAĞMA ETTİĞİ ŞEYLERİ KIZAGINA DOLDURUYOR. NADAYA "RAHATMISIN SEKERİM!", DEDİKTEN SONRA CÜVERTEDEKİLERE "O HERİF SİZE DERS OLSUN! BANA OYUN OYNAMIYA KALKMAYIN AYILARIM SİZİ MAHVEDER.", DİYOR.

"HAYDI İLERİ!" NARDAYA DÖNEREK "HERHALDE KIZAĞA BAĞLANMIŞ AYI İLK DEFA GÖRÜYORSUN.", DİYOR. KIZAK SONHIZLA KUTUP BUZLARININ ÜSTÜNDE İLERLİYOR...

BU ARADA MANDRAKE İLE MUNDEN DENİZ TAYYARESİ İLE UÇARKEN BİR BORU PATLAYIP YATA DOĞRU DÖNÜYÖRLER. MANDRAKE "Şİİ AŞAĞIDAKİ KÖPEK KIZAGIMI? AMMA DA BÜYÜK GÖRÜLÜYÖR.", DİYOR. MUNDEN "YAZIKKI BAKANIYACAĞIZ. YATA DÖNMELİYİZ."

NARDA "BENİ NASIL OLSA BULURLAR.", DİYOR. KORSAN GÜLEREK "ZANNETMEM. ZATEN BULSALARDA NE OLACAK. AYILARIM ONLARIN HEŞABINI GÖRÜR.", DİYOR.

